

JAZZFLITS NUMMER 406

6 NOVEMBER 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP DE PLAAT

Claassen/Bakker, Marc Copland,
Kris Defoort, John Ghost,
Introduction, Christian Pabst,
Chris Joris, Sanne Rambags e.a.

15 JAZZ OP HET PODIUM

La Traviatia (jazzversie),
Wolfgang Muthspiel.

EN VERDER (ONDER MEER):

21 Anthony Ortega (2) (Erik Carrette)
25 Europe Jazz Media Chart november

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 407 KOMT 20 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

Filmdocumentaire over Pierre Courbois in première

In Arnhem (filmtheater Focus) gaat op 5 november 'De Pionier' in première, een documentaire over drummer Pierre Courbois, onder regie van Els Dinnissen. De film van krap een uur geeft een beeld van de muzikale loopbaan van Courbois. Onder anderen pianist Jasper van het Hof, de saxofonisten Jesse Schilderink en Hans Dulfer, bassist Wiro Mahieu en pianist Loek Dikker komen aan het woord. In de film komt Courbois' liefde voor jazz naar voren en wordt zijn oeuvre belicht. Ook zijn rol in de jazzscene komt ter sprake. Volgens Jasper van 't Hof zette Courbois regionaal de toon door Amerikaanse jazzmusici niet alleen in Amsterdam, maar ook in het oosten van Nederland te laten optreden. Pierre Courbois zal bij de première aanwezig zijn en na afloop met de zaal in gesprek gaan. Op 20 december draait 'De Pionier' in Lux, Nijmegen.

Undercurrent Trio maakt samen met Gerard Kleijn Argentijnse tournee

Het Undercurrent trio - Iman Spaargaren ((bas)klarinet, tenorsax), Guillermo Celano (gitaar) en Marcos Baggiani (drums) - maakt deze maand samen met trompettist Gerard Kleijn een tournee door Argentinië. Ze spelen in Buenos Aires (Buenos Aires International Jazz Festival), Mar del Plata, Ituzaingo en Córdoba (Festival International de Jazz de Córdoba). De vier verblijven van 2 tot en met 11 november in Zuid-Amerika. De tour wordt mede mogelijk gemaakt door het Fonds Podiumkunsten.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Jazzmusici op 27 juni in actie bij het NPO-kantoor in Hilversum. (Foto: Sophie Conin)

PUBLIEKE OMROEPEN LOPEN NOG STEEDS NIET WARM VOOR JAZZPROGRAMMERING

De Nederlandse publieke omroepen lijken nog steeds niet erg warm te lopen voor jazz op radio en televisie. Dit meldt de belangenorganisatie BiMpro eind oktober via Facebook. Frederieke Leeftang, voorzitter van de raad van bestuur van de NPO, stuurde de organisaties in juli een verzoek om ideeën voor jazzprogramma's te ontwikkelen, maar dit heeft voornamelijk geen resultaat opgeleverd.

Leeftang deed het verzoek naar aanleiding van acties op 27 juni van jazzmusici in Hilversum en Den Haag. 'Een kwart van alle zendtijd op radio en televisie voor jazz- en wereldmuziek', zo luidt de wens die de demonstranten en BiMpro bij de NPO en politiek Den Haag toen uitten. Om dit doel te bereiken blijven vertegenwoordigers van BiMpro gesprekken met betrokkenen voeren. Medio oktober was er een overleg tussen vertegenwoordigers van BiMpro en Youssef Louakili, directeur cultuur en media van het ministerie van OC&W. "Hij lijkt in grote lijnen onze standpunten te willen onderschrijven", aldus BiMpro. Ook komt er spoedig weer een rondetafelgesprek, waarbij ook de NPO aanschuift. Eerder spraken actievoerders al met Gunay Uslu, staatssecretaris Cultuur en Media en Dennis Stam, directielid erfgoed en kunsten van het ministerie van OC&W.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Breda Jazz Festival betaalt achterstallige gages uit reserves

De meeste van ruim dertig bands die nog geen betaling ontvingen voor een optreden tijdens het Breda Jazz Festival 2023 zijn akkoord gegaan met een afkoopsom, zo meldt dagblad BN De Stem op 30 oktober. Het gaat om totaal 42.000 euro achterstallige gages. Dit bedrag had betaald moeten worden door evenementenbureau Festiventures dat het festival in opdracht van de Stichting Breda Jazz vorm gaf. "Het Breda Jazz Festival heeft het afgesproken programabudget betaald aan Festiventures en dit bedrag is niet volledig gebruikt om de bands en de muzikanten die hebben gespeeld te betalen", aldus festivalvoorzitter Hanneke Griffioen. Festiventures beaamt in het artikel dat er te veel dure artiesten zijn geboekt en dat er te veel kosten voor professionele radio- en televisie-opnames zijn gemaakt. Omdat het festivalbestuur de 33 bands niet in de kou wilde laten staan is een beroep op de reserves gedaan. Griffioen: "We hebben een speciale regeling aangeboden waarbij de jazzacts de helft van hun geld krijgen. We halen 21.000 euro uit onze reserves. Ondertussen proberen we de rest van het geld via het evenementenbureau van de programmeur terug te krijgen. Als dat lukt, gaat dat geld ook naar de muzikanten. We bieden de bands ook een optreden aan op het festival van 2024. Dat zijn we nu al aan het programmeren."

Opname Sun Ra Orkest opent nieuwe cd-reeks 'Jazz in Paradiso'

Het Nederlands Jazz Archief (NJA) start eind november een nieuwe cd-reeks met opnames die vanaf eind jaren zestig werden gemaakt in het Amsterdamse 'cosmisch ontspannings centrum' Paradiso. Het eerste album dat onder de noemer 'Jazz in Paradiso' verschijnt, is van het Sun Ra Orkest. Dat gaf op 18 november 1970 in Paradiso zijn eerste Nederlandse concert. Lang werd gedacht dat er geen volwaardige opnames van dit concert zouden bestaan, omdat orkestleden veelvuldig in de zaal en dus ver van de microfoons vertoefden. Het NJA traceerde voor deze productie echter toch goede opnamebanden in het archief van de NOS. De jazzconcerten in Paradiso werden destijds georganiseerd door Hans Dulfer. "Het wordt hoog tijd om met frisse oren te luisteren naar de klanken van toen, ook voor jongere generaties", meent men bij het NJA.

Jahari Stampley tijdens de finale. (Foto: Steve Munding)

Jahari Stampley wint Herbie Hancock Institute Piano Competition 2023

De Amerikaanse pianist Jahari Stampley heeft op 15 oktober in New York de Herbie Hancock Institute of Jazz International Piano Competition 2023 gewonnen. Hij kreeg een bedrag van 50.000 dollar aan prijzengeld. Ook de tweede en derde plek werden opgeëist door een Amerikaan, respectievelijk door Connor Rohrer en Paul Cornish. Het concours is zeer prestigieus en ging eerder door het leven als de Thelonious Monk Competition. Winnaars laten vaak in latere jaren nog het nodige van zich horen. Deze keer zaten onder anderen de pianisten Bill Charlap, Orrin Evans, Herbie Hancock, Hiromi en Danilo Pérez in de jury. Ieder jaar staat een ander instrument centraal tijdens de Competition. Ook komen vocalisten aan bod. Eerder deelnemers-winnaars waren bijvoorbeeld trompettist Ambrose Akinmusire, saxofoniste Melissa Aldana, de saxofonisten Chris Potter en Joshua Redman, zangeres Cécile McLorin Salvant, gitarist Jess van Ruller (winnaar 1995) en pianist Jacky Terrasson. Tijdens het pianoconcours van 1987 eindigde Rob van Bavel op de tweede plaats. Joey DeFrancesco was dat jaar vierde.

GROOTSTE DUITSE JAZZFESTIVAL STOPT

De Jazz Rally, het driedaagse jazzfestival van Düsseldorf, houdt op te bestaan. Het grootste jazzfestival van Duitsland werd sinds 1993 georganiseerd. "De kosten zijn enorm gestegen", zegt woordvoerder Otto Lindner op de festivalwebsite, "de uitdagingen wegen niet meer tegen de risico's op".

Tijdens de laatste Jazz Rally, dit jaar eind mei, gaven vijfhonderd muzikanten zeventig concerten op ruim dertig podia. Het festival had veel gratis, maar ook betaalde concerten. Bekende namen waren dit jaar zangeres Anna Maria Jopek, trompettist Eric Truffaz, Fred Wesley & The New Jbs, gitarist Nguyen Le, Tribe feat. Angelika Niescier, de Wolfgang Haffner & Allstar Band, de Jazzrausch Bigband en trompettist Randy Brecker. De organisatie heeft externe experts een financieel toekomstplaatje laten maken de afgelopen maanden. Omdat het festival het vooral van privaat geld moet hebben, zijn de risico's te groot. De kosten zijn met name als gevolg van de coronapandemie en de oorlog in Oekraïne uit de pan gerezen, legt Otto Lindner uit.

**Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.**

Historische opnames North Sea Jazz Festival op vinyl uit

Vanaf begin december verschijnt een reeks platen met opnames van het North Sea Jazz Festival. De eerste elpee bevat een registratie van het concert dat zangeres **Ella Fitzgerald** op 13 juli 1979 in Den Haag gaf. In de pijplijn zit nog werk van onder anderen drummer Buddy Rich, trompettist Dizzy Gillespie en saxofonist Dexter Gordon. Voor de reeks 'North Sea Jazz Concert Series' sloegen NTR, AVROTROS en MOJO de handen ineen. De albums in de 'North Sea Jazz Concert Series' verschijnen op 180-grams wit vinyl. De hoezen van de platen worden vormgegeven, in voorname-lijk zwart-wit, door Hans Pol. Jeroen de Valk, onder meer medewerker van Jazzflits, schrijft de hoesteksten. Op de eerste release wordt Ella Fitzgerald begeleid door Paul Smith op de piano, Keter Betts op de bas en Mickey Roker op drums. Ze zingt onder meer 'There will never be another you,' 'Satin doll,' 'Round midnight,' en 'Mr. Paganini.' 'North Sea Jazz Concert Series' zal een langlopende vinylserie worden.

Vlaamse gemeenschap steunt showcase-festival Motives for Jazz

De Vlaamse gemeenschap heeft Motives for Jazz een subsidie van 93.000 euro verleend voor de organisatie van een showcase-festival voor talent uit Belgisch Limburg en de Euregio. Het bedrag is bedoeld voor de edities van 2024, 2025 en 2026. Motives for Jazz gaat het festival samen met de organisatie Jazzlab op poten zetten. Het zal plaatsvinden in de Dommelhof in Pelt, de Muze in Heusden-Zolder en De Velinx in Tongeren. Motives for Jazz bestaat sinds 1997 en promoot de Limburgse jazz. De organisatie werkt samen met podia in Genk, Heusden-Zolder en Sint-Truiden.

WADDENSEA JAZZ FESTIVAL GEPROLONGEERD

Het Waddensea Jazz Festival wordt in 2024 geprolonged. Dit jaar vond in Harlingen de hergeboorte van het festival plaats en dat was zodanig succesvol dat de organisatie op 7 en 8 juni 2024 weer een editie heeft gepland.

"Inmiddels wordt er hard gewerkt aan programmering die zeker niet zal onderdoen voor de topkwaliteit van het vorige programma", aldus de organisatoren. Op dat vorige programma stonden onder anderen saxofonist Benjamin Herman, het Kika Sprangers Quintet, gitarist Peter Tiehuis met zijn Quintet T5, het Zack Lober Trio, het Loek van Berg Quintet en het Gijs Levelt Spoken Quartet. Net als bij de eerste editie, afgelopen zomer op 2 en 3 juni, zal het Entrepotgebouw aan de Dokkade in Harlingen weer het hart van het festival vormen. Maar in 2024 zal er een tweede podium zijn, buiten bij het terras. Daar zullen tussen de hoofdacts door een aantal jazztalenten uit de regio optreden. Het tweede podium is voor Harlingers geen onbekend podium, want het wordt gesitueerd in de muziekkoepeel, die in de stad op de Bredeplaats stond.

Meer info: <https://waddenseajazz.nl/>.

NIEUWE JAZZCLUB IN BERGEN OP ZOOM

Jazz Inside is de naam van de jazzclub die Bergen op Zoom sinds eind oktober rijker is. Het podium is gevestigd in Gebouw-T. Om te beginnen zijn er vier concerten per seizoen. De initiatiefnemers, Pol de Bie, Ad Koopman, Tobias Vermeulen, Bart Aart, Peter Meesters, Fred de Ron en Kees Theunisse, deden ter plaatse ervaring op met Pol's place for jazz, de Jazztafette en het jaarlijkse festival JazzBoZ.

Afgelopen juni werd met een optreden van fluitist Ronald Snijders al een voorschot genomen, maar de officiële opening werd op 22 oktober jl. verricht door Jan van Duikerens JVD4 met drummer John Engels. Het lidmaatschap van jazzclub Jazz Inside kost 50 euro per seizoen. De leden, inmiddels bijna tweehonderd in getal, hebben gratis toegang tot de concerten. Als er ruimte overblijft worden er kaarten aan andere belangstellenden verkocht. "We gaan echt uit van een clubgedachte", vertelt initiatiefnemer Kees Theunisse 18 oktober in dagblad BN De Stem. "We willen Gebouw-T dan ook in de stijl van de jaren dertig inrichten, met tafeltjes." In de toekomst wil de club ook onder meer lezingen, films en uitjes organiseren. Theunisse: "Op die manier hopen we dat de leden goede deelgenoten worden van de club." Het volgende concert is op 14 januari 2024. Wie dan optreden is nog niet bekend.

European Jazz Conference 2024 in Gent

Gent zal van 12 tot en met 15 september 2024 de tiende editie van de European Jazz Conference onderdak bieden. Gedurende vier dagen zullen promotors, programmeurs, artiesten, managers, journalisten en academici tijdens de conferentie ideeën uitwisselen betreffende de toekomst van de Europese jazz. Dit jaar vond de conferentie van 14 tot en met 17 september plaats in Marseille. Er waren bijna vijfhonderd deelnemers uit veertig landen. Het thema was 'Illuminations' en er werd onder meer gesproken over de rol van muziekeducatie. Ook waren er vijftien showcases voor de gasten. De conferentie is een initiatief van het European Jazz Network (EJN), dat wordt betaald door de Europese Unie.

JAZZ OP DE PLAAT

FAY CLAASSEN EN COR BAKKER
Christmas Time Is Here
JazzJazz Records

Het kerstalbum 'Christmas Time Is Here' van jazz-grootheden zangeres Fay Claassen en pianist Cor Bakker is opgenomen in de maand juni. Maar al na enkele noten is voor je gevoel buiten een dikke laag sneeuw gevallen en zou je het liefst met een Glühweintje in de hand bij de open haard gaan zitten. Fay en Cor hebben als duo de sfeer van Kerstmis wonderbaarlijk fraai gevangen zonder te vervallen in clichés. De cd bevat twaalf stukken en staat vol met tijdloze Engelstalige klassiekers.

Maar het tweetal koos ook voor twee ingetogen Nederlandstalige pareltjes: 'Tweedehands sneeuw' van Fay Lovsky en 'Het wonder', geschreven door Toon Hermans. Fays lijklied, Chris Rea's hit 'Driving home for Christmas', kreeg een zalige 'latin feel' mee. De zang van Karen Carpenter was de inspiratiebron voor 'Sleighride'. Jazz in de stijl van Ella Fitzgerald en Louis Armstrong horen we in 'The Christmas song' en 'What a wonderful world'.

Heel fraai is ook 'Good times', voor Fay geschreven door haar man, saxofonist en componist Paul Heller. Claassen nam het eerder op met grote orkesten en bigbands, maar het nummer komt ook tot zijn recht in duo-setting. Fay en Cor slagen erin de overbekende klassiekers fris en nieuw te laten klinken dankzij Bakkers jazzy akkoorden en subtiele spel en Fays warme stem, jazzy timing, dictie en frasering. Fay en Cor treden al jaren samen op en zijn perfect op elkaar ingespeeld.

De cd is zeldzaam intiem qua sfeer. Het is alsof de twee bij je in de huiskamer hun songs spelen. Iedere vorm van opsmuk ontbreekt. Met dank aan Paul Hellers productie. Grappig genoeg is de plaat ook prima te beluisteren buiten de kersttijd. Maar met de lampjes aan in de kerstboom en in prettig gezelschap bezorgen Fay en Cor je het ultieme kerstgevoel met hun bijna symbiotische samenwerking.

Hans Invernizzi

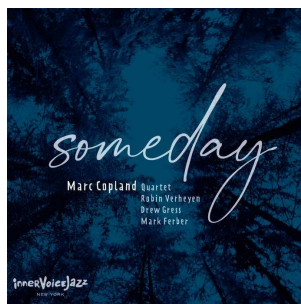
Bezetting:

Fay Claassen (zang),
 Cor Bakker (piano).

Cor Bakker en Fay Claassen in 'Het wonder':
<https://tinyurl.com/5n6jfvz>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

MARC COPLAND QUARTET
Someday
InnerVoiceJazz

Dit is muziek voor gevorderden. Voor de bovenbouw. Het beluisteren ervan bracht mij – ik speelde ooit contrabas – de korte maar intensieve samenwerking met drummer John Engels in de herinnering. Gediensig tempo aangeven doet John niet meer; dat is voor hem gewéést. Swingen wil hij wel, maar niet als metronoom.

Pianist Marc Copland gaat nog wat verder. Het is of zijn kwartet in de studio zat met een metronoom-tik én het akkoordenverloop op de koptelefoon. Want dat alles is er de hele tijd, ook als we het alleen in gedachten horen. Niks geen vette grondtoon op de één. Intussen gaat er geen tel verloren.

De luisteraar wordt geacht de stukken te kennen in de gebruikelijke, herkenbare uitvoeringen. In 'Nardis' en 'Someday my prince will come' zal dat wel lukken, aangezien u en ik onze Bill Evans kennen. En dan zal inderdaad die enorme vrijheid opvallen. Evans – één van Coplands inspiratiebronnen – streefde naar een hoge mate van vrijheid voor alle musici. Dat lukte Evans in een trio met bassist Scott LaFaro, maar in latere jaren werd zijn spel steeds voller en drukker. Deze transparantie en interactie treffen we wél aan bij Copland; de pianist laat veel gaten vallen en biedt zijn medemusici alle ruimte. In dit opzicht streeft dit kwartet de latere bands van Evans voorbij. En veel andere ensembles, want het is verleidelijk om de vertrouwde licks uit je vingers te laten stromen.

Copland kent uiteraard zijn medemusici door en door; in ieder geval bassist Drew Gress en saxofonist Robin Verheyen, een Belg met wie de New Yorker al tien jaar geregeld op de bühne staat. Met drummer Mark Ferber zal stevig zijn gerepeteerd zodra corona achter de rug was.

Zo ontstaat een kwartet dat alleen nog laat horen wat de musici boeiend en zinvol achten. In de toelichting schrijft Copland: 'When everybody's involved, you get this thing where the band sounds and feels like one living organism.' **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Robin Verheyen (tenor- en sopraansaxofoon), Marc Copland (piano), Drew Gress (bas), Mark Ferber (drums).

Luister hier naar het stuk 'Nardis':
<https://tinyurl.com/52kcvnum>

KRIS DEFOORT
Pieces Of Peace
W.E.R.F.

Pieces of Peace;

K r i s De foort
 &
 V e r o n i k a Harcsa
 J e a n - P h i l i p p e
 P o n c i n
 L o d e V e r c a m p t
 B e n j a m i n
 S a u z e r e a u

Het is alweer zes jaar geleden dat er een album uitkwam van de Belgische pianist/componist Kris Defoort. Niet dat de man stil heeft gezeten, hij timmerde aan de weg met allerhande opera-, orkest- en kamermuziekprojecten. En ook zijn nieuwste plaatproductie, 'Pieces Of Peace', draait om een kamermuziekbezetting, met klarinetten (Jean-Philippe Poncin), cello (Lode Vercampt), gitaar (Benjamin Sauzereau), zijn eigen piano. De veelal instrumentaal gebruikte stem van de Hongaars-Belgische Veronika Harcsa, die ook te gast was op Defoorts laatste cd ('Diving Poet Society'), completeert het kwintet. In het openingsstuk, 'Hope prelude', horen we inderdaad iets wat aan kamermuziek doet denken, met name de klarinetmelodie. Maar zodra de driedelige suite 'Pieces of peace' op gang komt, wordt al snel duidelijk dat Defoort niet van plan is om zich te beperken tot dit idioom. Harcsa zingt een gedicht van de Engelse 18de-eeuwse mysticus William Blake, 'The smile', afgezet tegen de donkere tonen van de basklarinet en de cello, maar als de piano aandringt, zorgt de rauw strijkende Vercampt voor een scherper randje. Het tweede deel van de suite, 'Silence & joy', opent met de nodige speelsheid: de stem van Harcsa lijkt wel achtervolgd te worden door de pianolijnen van Defoort, als ware het een Tom & Jerry-filmpje. Gaandeweg leidt de elektrische gitaar van Sauzereau echter naar een rockachtige 'vibe', die doet denken aan de progrock van de Canterbury-scene. Na een wat ingetogener derde deel (met het beroemde gedicht 'Hope is the thing with feathers' van Emily Dickinson) eindigt de plaat met het experimentele 'Graphic score no. one', dat klikt als een improvisatie. Het is Defoorts kracht als componist, en hoe hij zijn ensemble slim inzet, dat ervoor zorgt dat al deze verschillende elementen toch als een geheel aanvoelen. Het korte album (een half uurtje) laat zich op cd en elpee kopen.

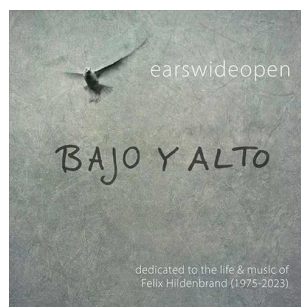
Herman te Loo

Bezetting:

Veronika Harcsa (zang),
 Jean-Philippe Poncin (klarinetten),
 Lode Vercampt (cello), Benjamin Sauzereau (gitaar),
 Kris Defoort (piano, composities).

Luister hier naar nummers van het album:
<https://tinyurl.com/22wutdjp>

EARSWIDEOPEN
Bajo Y Alto
Eigen Beheer

Het vinden van een eigen oriëntatie in het enorme aanbod van muziekalbums vraagt om speurzin en afgewogen keuzes. Een goede neus of een dosis geluk bepalen wat je beluistert. Soms echter kiest het kunstwerk jou uit. Dat zijn momenten van verbazing en stil geluk als het een geslaagde keuze is. Het album 'Bajo Y Alto', dat afgelopen zomer ontstond als eerbetoon aan de in april dit jaar onverwacht overleden Duitse bassist Felix Hildenbrand (1975-2023), kwam zo op mijn weg. Bij het zien van de cd-cover bekwam mij het gevoel dat ik een rouwkaart had ontvangen.

Felix begon in 2000 met zijn studie aan het conservatorium van Amsterdam. De stad waar hij zich blijvend vestigde en van alles zou ondernemen, zoals de organisatie van On the Roof, een intiem jaarlijks jazzfestival. Niet alleen had hij liefde voor jazz en improvisatie, hij verloor zich ook onder meer in fado en Braziliaanse ritmes.

Het Amsterdamse trio Earswideopen bestaat sinds zijn overlijden niet meer in z'n originele vorm. Als monumentje voor Felix hebben de overgebleven leden deze cd samengesteld uit opnames die tussen de lockdowns door werden gemaakt (veelal vrije improvisaties), ouder onuitgebracht werk (zoals een improvisatie met Eric Vloeimans) en een opname van de laatste triosessie. Er staat ook een registratie op van het favoriete lied van Felix, die afgelopen zomer werd opgenomen met Maria Markesini (vijftien jaar geleden toerde het trio met haar door Griekenland). 'Bajo Y Alto' verwijst naar het Spaans, een door Felix geliefde taal, naar hoogte- en dieptepunten en naar El Bajo Feliz (de gelukkige bas), de naam van zijn eigen muziekbedrijf.

'Bajo Y Alto' is een gelaagd, persoonlijk album, waar het avontuur vanaf spat. Een kleinood als erfenis van een kunstenaar: scheppend, puur en onbevangen. Schroom niet en luister naar dit delicate egodocument van drie levenslustige muzikanten.

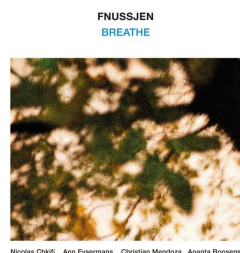
Roland Huguenin

Bezetting:

Felix Hildenbrand (contrabas, basgitaar), Jurriaan Berger (piano, melodica), Achim Heine (drums, percussie) + Eric Vloeimans (trompet), Maria Markesini (zang).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://www.degibri.com/henri-and-rachel>

FNUSSJEN
Breathe
W.E.R.F.

Nicolas Chkifi Ann Eysermans Christian Mendoza Ananta Roosens

Wie dit tweede album van het Belgische kwartet Fnuussjen onbevungen beluistert, zal niet snel vermoeden dat de drummer verantwoordelijk is voor de composities. Nicolas Chkifi laat echter horen dat een positie achter het slagwerk niet per se hoeft te leiden tot muziek die zwaar op ritmiek leunt. Sterker nog, de stukken op 'Breathe' zijn eerder rubato of zelfs tempoos van aard. Met een instrumentatie van viool, harp, piano en slagwerk zoekt de componist eerder de kamermuziek dan de jazz op. En titels als 'Lila's dream', 'Shadow' en 'Scent of nostalgia' geven aan dat we hier te maken hebben met sfeertekende muziek. Alle acht tracks zijn tamelijk meditatief van aard, en dat zal een ander publiek aanspreken dan de gebruikelijke W.E.R.F.-liefhebber. Het is tegelijkertijd de sterke én de zwakke kant van het album. De ingetogen sfeer blijft namelijk behouden voor wie ervoor gevoelig is, maar de avontuurlijker ingestelde luisteraar zal de stukken al snel wat saai vinden. De cd-versie biedt nog een extra track boven op de vinylversie die ik beluisterde. Het betreft een instrumentale, langere versie van het titelnummer, dat door de beide dames (violiste Ananta Roosens en harpiste Ann Eysermans) ook woordloos wordt gezongen.

Herman te Loo

Bezetting:

Ananta Roosens (viool, zang),
 Ann Eysermans (harp, zang),
 Christian Mendoza (piano),
 Nicolas Chkifi (drums, percussie, composities).

Beluister hier tracks van het album:

<https://wefrecords.bandcamp.com/album/breathe>

JOHN GHOST
Thin Air . Mirror Land
Sdban Records

We lezen voortdurend over de bruisende Londense jazzscene en in Birmingham en Chicago schijnt het ook goed toeven te zijn voor jazzliefhebbers, maar laten we onze Belgische zuiderburen vooral ook niet vergeten. Daar bruist het al jaren, met Gent als kolend middelpunt. Daar woont ook gitarist, componist en bandleider Jo De Geest, die met 'Thin Air . Mirror Land' het derde album aflevert van zijn band John Ghost (what's in a name?). De voorganger 'Airships Are Organisms' belandde in 2019 hoog in menig jaarranglijstje, maar dat was het begin van de coronatijd en dat heeft het optreden van John Ghost behoorlijk gefrustreerd. Op 'Thin Air . Mirror Land' trekt de groep de lijn van de voorganger door in mooie lange nummers die je als luisteraar mee op avontuur nemen. De band bestaat naast De Geest uit Rob Banken (sax, fluit, klarinet), Wim Segers (vibrafoon), Karel Ceulenaere (toetsen), Lieven Van Pée (bas) en Elias Devoldere (drums). Het bandgeluid is zeer hecht en reikt van minimal jazz in 'The hordes' naar jazzrock in 'The flies'. Maar vaak zijn het zeer verschillende genres en sferen waar de band je langs voert in slechts een nummer, zoals het afsluitende nummer 'Them' dat je na een folky intro over rocky glibberpaadjes meeneemt naar een funky hoogtepunt met tot slot een folky fade out. Ergens las ik dat John Ghost de symbiose van Steve Reich, Nils Frahm en Jaga Jazzist wordt genoemd. Hoe het ook zij, de Belgen flikken het weer met prachtige 'out of the box'-muziek.

Jaap Lampe

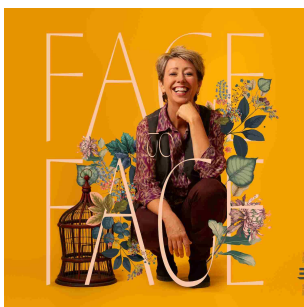
Bezetting:

Jo De Geest (composities en gitaar), Rob Banken (sax, fluit, klarinet), Wim Segers (vibrafoon), Karel Ceulenaere (toetsen), Lieven Van Pée (bas), Elias Devoldere (drums).

Luister hier naar 'Thin Air . Mirror Land':

<https://tinyurl.com/4e3ux4zy>

NIKKI ILES & NDR BIGBAND
Face To Face
 Edition Records

Net zoals meer hedendaagse musici, laat Nikki Iles veel vertrouwd achterwege. Haar muziek is druk, vol en onrustig, maar daarin doet ze het zonder enkele elementen van de traditionele bigbandjazz. Er zijn geen uitgesproken, herkenbare melodieën. Ze laat het koper en de saxen geen vraag-en-antwoordspel spelen. Ook de solo's spelen een ondergeschikte rol. Haar composities en arrangementen vormen nadrukkelijk géén springplank voor een van de virtuozen uit het orkest.

Wat is er dan wel? Een meestal kalme 'groove', jazzy of 'recht'. Daar overheen legt ze enorme, loodzware akkoorden. Wrang, onheilszwanger. Gearrangeerd voor grote delen van het orkest en gewoonlijk in massaal klinkende samenklanken. Daarbij wordt zowel de reguliere bezetting ingezet als enkele zeer hoge blaasinstrumenten en evengoed gitaar en bas. Want die vervullen niet altijd de traditionele, begeleidende rol. Het geheel zou kunnen dienen als soundtrack bij een grimmige thriller. Een 'film noir' waarin een door het leven getekende politieman door een duistere binnenstad rijdt, op elke straathoek onrecht vermoedend. Slechts incidenteel gaat het luchtig en jazzy in vieren, of krijgen we een vlotte, funky beat. In die film zien we dan de detective uitblazen nadat de boeven zijn opgepakt. Al is onze held nooit helemaal gerust – wie weet wat de volgende dag zal brengen.

Het geheel werd gecomponeerd en gearrangeerd door Nikki Iles, een dame uit het Verenigd Koninkrijk. Nog nooit van gehoord? Ze is volgens de persinformatie een 'unsung jazz virtuoso', dus dat kan. Dit is haar eerste bigbandalbum, en ze viert hiermee alweer haar zestigste verjaardag. Iles is van huis uit pianist, maar in deze hoedanigheid horen we haar niet; het orkest van de NDR (Norddeutscher Rundfunk) heeft daar al iemand voor. Ze had haar werk eigenlijk al vooraf gedaan; in haar werkkamer. Daar komen al die wrede akkoorden vandaan. Stan Kenton zou er niet ontevreden mee zijn geweest.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Nikki Iles (composities, arrangementen),
 NDR Bigband

Bekijk deze combinatie live in 'Misfits':
<https://tinyurl.com/mvcwsdkn>

INTRIODOUCTION
Live At 'De Witte'
 Exclusive Sessions Productions

De Bredenaar Harry Happel kan geen noot lezen maar speelt al zo'n zestig jaar jazzpiano als de beste. Hij heeft zelfs geen enkele muzikale opleiding genoten, maar dat hoor je aan zijn elegante, veelzijdige, intelligente en swingende spel niet af. Happel nam in januari in de Haagse sociëteit De Witte de cd 'Live At 'De Witte'' op met de huidige bezetting van zijn trio Intrioduction. Hij wordt begeleid door zoon Sven Happel op bas en Jasper van Hulten op drums.

Monty Alexander, Oscar Peterson en Gene Harris zijn duidelijk Happels inspiratiebronnen. Harry hanteert een breed uitwaaierend palet maar hij kan het ook heel intiem houden en dat maakt het optreden gevarieerd. Tweehonderd bezoekers hoorden de mannen met veel spelplezier evergreens van Ray Brown en Monty Alexander, verjazzde moderne stukken van onder anderen Stevie Wonder en jazzinterpretaties van 'Liebestraum' van Franz Liszt en 'Nocturne opus 55 nr 1' van Frédéric Chopin vertolken.

Er is onmiskenbaar genoten in Den Haag tijdens het concert ter gelegenheid van de dertigste editie van Jazz at the Club. Intrioduction heeft een lekkere plaat gemaakt. De productie was in handen van Frits Landesbergen en Nanouck Brassers van Exclusive Sessions Productions (ESP). Happel doet niet aan vernieuwing maar dat hoeft ook niet. Jazz mag ook gewoon alleen maar entertainen. Dat het trio superstrak, hecht en soepel swingend zijn werk doet is geen toeval. Alle drie de mannen zijn routiniers.

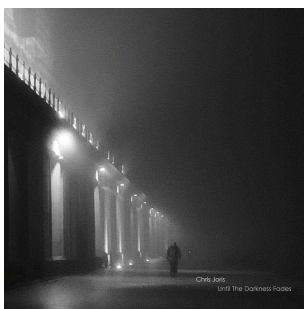
Hans Invernizzi

Bezetting:

Harry Happel (piano),
 Sven Happel (bas),
 Jasper van Hulten (drums).

Bekijk hier een filmpje over het album:
<https://tinyurl.com/mrxjb6vu>

CHRIS JORIS
Until The Darkness Fades
W.E.R.F.

Wie in België aan slagwerk denkt, denkt meteen aan Chris Joris. Hij maakte al wereldmuziek voor het woord werd uitgevonden en heeft een indrukwekkende discografie als leider en als sideman op zijn naam staan. Zijn nieuwste plaat, 'Until The Darkness Fades', werd vorig jaar september live opgenomen in het Mechelse kunstencentrum NONA ter gelegenheid van het dertigjarig bestaan van W.E.R.F. Records en de concertreeks JazzLab. Op het album schildert Joris een muzikaal zelfportret dat draait om composities en improvisaties met twee strijkers (violiste Cécile Broché en celliste Sigrid Vandenbogaerde) en zijn dochter Naima als speciale gast. In 'Naima's dream (Portrait of a father)' werkt ze samen met haar vader een atmosferisch stuk uit, met een altsax die in de loop van het stuk steeds rauwer en emotioneler wordt en ingebed is in elektronica. Vader Chris opent daarbij met allerlei gongs, en kiest langzamerhand voor de trommels. De track is een mooie tegenhanger voor het vriendelijk vloeiende 'Piano reflections' waarin Chris Joris zich op zijn tweede instrument uitleeft. In de loop van 'Until the darkness fades' wisselt hij regelmatig tussen de piano en allerhande slagwerk (van trommels en berimbau tot melodie-instrumenten als balafoon en kalimba). De twee stukken met de titel 'Encounter' zijn improvisaties die weer wat experimenteler van aard zijn. De plaat (die zich als cd en elpee laat kopen) eindigt met een aangrijpende song van Naima ('Dear wreck') met piano begeleiding van haar vader. Ze probeert al enige tijd aan de weg te timmeren als singer-songwriter, en met een stem die aan de Nederlandse Sharon Kovacs doet denken, kon dat best wel eens een succes worden.

Herman te Loo

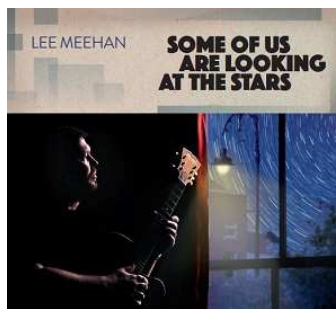
Bezetting:

Chris Joris (piano, percussie),
 Cécile Broché (viool),
 Sigrid Vandenbogaerde (cello),
 Naima Joris (zang, altsax, elektronica).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/4sv3muv5>

LEE MEEHAN QUINTET
Some Of Us Are Looking At The Stars
Eigen Beheer

In Ierland is gitarist Lee Meehan (1981) een hele grote in de blues en jazz. Hij startte zijn muzikale carrière in Dublin als bluesgitarist, maar ontwikkelde zich vervolgens tot een allround jazzier. Op zijn debuut-cd 'Some Of Us Are Looking At The Stars' is Lee te horen met zijn hedendaagse jazzkwintet. De andere vier musici zijn ook bekende namen in de Ierse jazzscene. Meehan nam met zijn groep zes eigen stukken op van de bandleden (vijf van Lee en één van bassist Dave Redmond) en een cover van Tadd Dameron's 'On a misty night'. Meehan is naar eigen zeggen sterk beïnvloed door zijn landgenoot gitarist Louis Stewart (1944-2016), maar hij deed ook duidelijk inspiratie op door te luisteren naar Wes Montgomery.

De band swingt beschaafd en melodieus. De stijl is post-bop. Gitaar en sax trekken veel samen op in unisono-thema's, maar ook de piano, drums en bas krijgen alle ruimte voor solistische bijdragen. Meehan en de zijnen produceren degelijke jazz met een vleugje moderniteit en bewijzen dat de bop nog steeds een 'levend' genre is, ook in de handen van de huidige generaties. En dat geldt dus zeker voor deze Ieren.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Lee Meehan (gitaar),
 Michael Buckley (tenorsax),
 Scott Flanigan (piano),
 Dave Redmond (bas), Darren Beckett (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/yjrxjbyr>

CHRISTIAN PABST
The Palm Tree Line
Jazzsick Records

Bij sommige concerten weet je het al direct in de eerste seconden, dit wordt fantastisch! De muzikanten komen nog maar net uit de kleedkamer en binnen no time zitten ze helemaal in de muziek. De van oorsprong Duitse pianist en componist van filmmuziek Christian Pabst doet hetzelfde met zijn album 'The Palm Tree Line'. De opening ('Mambo') is buitengewoon energiek. Het kan geen kwaad na deze track even te pauzeren voor je verder gaat. Pabst lijkt hierin wel heel sterk op de Franse Jean-Michel Pilc. Net als hij heeft Pabst een vol geluid: zwaar, stevig en vlezig. Denk aan steak met een glas Appassimento. Mogen we het in deze Italiaanse context temperamentvol noemen?

Het album is namelijk in Italië opgenomen met Italiaanse musici. Het klinkt heel direct met nauwelijks galm. De bas van Francesco Pierotti in het suiteachtige 'Alhambra' is intens en niet vrijblijvend, maar prachtig laag. Het lijkt of de microfoon helemaal in de bas is geplaatst. Voor een gecontroleerde weergave vraagt dit om een heel goede hifi-set. Naast het Italiaanse pianotrio horen we zangeres Ilaria Forciniti en accordeonist Federico Gili. Ze passen perfect in de organische setting die Pabst beoogt.

Wist u trouwens dat palmbomen alleen groeien tussen 44° noorderbreedte en 44° zuiderbreedte? Die leerzame info krijgen we van Christian Pabst. Tussen die lijnen is de muziek van het album gecomponeerd en opgenomen. Pabst: "Het is precies deze lijn, vol van leven, geheimen en magie, die deze plaat haar naam geeft." Dus: Italië, Cuba en Mexico. Toch is slechts één, nogal kort stuk, van Christian Pabst zelf. Het laatste: 'Tramonto', zonsondergang. Een schitterende finale van een uiterst krachtig album.

Peter J. Kortens

Bezetting:

Christian Pabst (piano),
 Francesco Pierotti (bas),
 Lorenzo Brillì (drums),
 Ilaria Forciniti (zang), Federico Gili (accordeon).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/55smch52>

VERNERI POHJOLA
Monkey Mind
Edition Records

In Jazzflits 403 schreef ik over de prominente rol die de Finse trompetfluisteraar Vernerì Pohjola speelt op het album 'Hyperreal' van Aki Rissanen. Die prominente rol pakt Pohjola vanzelfsprekend volledig op zijn eigen album 'Monkey Mind'. Hij opent het album echter zeker niet als fluisteraar. Het nummer 'Party in the attic' knalt er vanaf de eerste noot snel en nerveus in en Pohjola blaast stevig door, ondersteund door een super ritmesectie met Kit Downes op piano, Jasper Høiby op bas en Olavi Louhivuori op drums. In het tweede nummer 'Space diamonds' blijft een nerveuze hartslag aanwezig met op de achtergrond ruimtelijke geluiden die mij doen denken aan de band Wilco en de Duitse trompettist Studnitzky. Pas in het nummer 'Of our children' horen we de kenmerkende fluistertoon van Pohjola voor het eerst, nu over een lome unisono beat van piano, bas en drum. Hier etaleert Kit Downes ook zijn kunnen in een heerlijke heldere pianosolo. Op het middendeel van het album neemt Pohjola even gas terug, maar in het nummer 'Avance!' (what's in a name?) wordt er weer gas gegeven en mag bassist Høiby de show stelen. Daarnaast is er op dit nummer ook een mooie gastrol weggelegd voor Linda Fredriksson op baritonsax. Het laatste nummer 'Out of silence' is een wat vrijer nummer met mooi samenspel tussen Pohjola en Downes. Het is een zeer afwisselend album met een zekere rusteloosheid en springerige energie die volgens Pohjola voortkomt uit zijn eigen 'Monkey Mind'. Wie nieuwsgierig is om live meer te zien moet wachten tot 9 mei 2024, dan komt Pohjola met zijn nieuwe kwartet naar Nederland. Absoluut een aanrader.

Jaap Lampe

Bezetting:

Vernerì Pohjola (trompet), Kit Downes (piano),
 Jasper Høiby (bas), Olavi Louhivuori (drums),
 Tuomo Prättälä (programmering en synths)
 + Linda Fredriksson (bariton-, altsax),
 Jusu Berghäll (altfluit), Raoul Björkenheim (gitaar).

Beluister hier een stuk van het album:

<https://tinyurl.com/2feym486>

**RAMBAGS/COURTOIS/SARTORIUS
TWIGS**

BMC Records

Het nieuwste album 'TWIGS' van Sanne Rambags markeert een volgende stap in de razendsnelle ontwikkeling die haar muziek doormaakt. De muziek van Sanne Rambags, hoe moet je die noemen? Zingen, soundscapes, stemkunstenaar? Het is dat alles en tegelijk doet het haar ook te kort. Zo langzamerhand is haar stijl met weinig te vergelijken en is die een unieke manier geworden om met haar stem muziek te maken. Zeker, als ze zingt komen er uit de gekste hoeken associaties naar boven tot en met Ierse folkzang en zangkunstenaar Greetje Bijma. Met teksten en geluiden die uit het diepst van haar stembanden komen wordt een intensief, intrigerend en gevoelig kunstwerk gebouwd. De cello van Vincent Courtois vormt een twee-eenheid met de stem. Hij fungeert als het geweten, geeft zijn commentaar en waar nodig antwoorden op de vragen die Sanne zich stelt. Courtois kan zijn cello strijken en als een zwoel matras laten klinken waarop Sanne haar stem kan laten vleien, maar hij kan ook de weg voor Sanne openbreken. De ruimte die stem en cello open laten wordt door drummer Julian Sartorius opgevuld met oneindig veel accentjes, veelal met de blote handen gespeeld terwijl hij zijn basdrum laat spreken. De teksten worden in elf composities van de bandleiden omlijst. Die teksten zijn voor een deel door haarzelf geschreven, de rest door de dichters Emily Brontë, Pablo Neruda, Emily Dickinson en Federico García Lorca, en vormen de basis van dit album. 'TWIGS' gaat over het verlangen naar liefde, natuur en vrijheid. Prachtige muziek om daar in stilte ook over te dromen.

Tom Beetz

Bezetting:

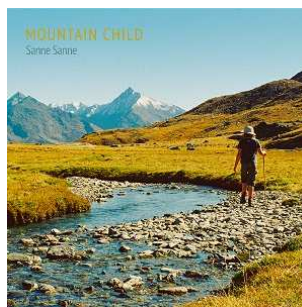
Sanne Rambags (stem),
Vincent Courtois (cello),
Julian Sartorius (drums).

Bekijk en beluister dit trio hier:

<https://tinyurl.com/yz29v45w>

**SANNE SANNE
Mountain Child**

Eigen Beheer

Sanne Sanne, waarachter zangeres Sanne Huijbregts schuil gaat, is regelmatig op de Nederlandse jazzpodia te vinden maar tot een eigen fysiek album kwam het niet. Voor beginnende jazzmusici is dat een moeilijk te nemen horde, vandaar dat dit album zowel digitaal als op cd alleen via haar website te verkrijgen is.

Wie Sanne ooit op het podium hoorde weet dat zij een voorliefde heeft om haar stem door allerlei percussie te laten begeleiden. Zelf speelt ze veel xylofoon (eigenlijk een vibrafonette), ook op dit album, een instrument dat fraai kleurt bij haar stem. Huijbregts is moeilijk in te delen, begeeft zich doorgaans in het grensgebied van avant-garde jazz en indie pop, maar is hier een stuk traditioneler bezig, meer in de richting van het vocale jazzdomein en Engelse/Ierse folkmuziek. Ze zingt met een heldere stem zelf geschreven Engelse teksten. Haar bandleiden leveren hier een daar vocale achtergrond als een harmonische begeleiding, maar het is toch echt Sanne om wie het gaat. Haar muziek is gericht op een klein hoekje van het jazzlandschap, maar wellicht meer op een veel groter publiek dat met jazz misschien niet zo veel binding heeft maar des te meer met intieme helder gezongen liedjes.

Tom Beetz

Bezetting:

Sanne Huijbregts (zang, percussie),
Roosmarijn Tuenter (zang, altviool),
Pat Cleaver (zang, contrabas),
Jeroen Batterink (zang, drums), Doriene Marselje (harp).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/37kurnut>

TODD SICKAFOOSE
Bear Poof
Secret Hatch Records

Kent u dat, dat je iets heel moois hoort, het album grijs draait en de artiest een vinkje geeft, jarenlang checkt of hij al iets nieuws heeft gemaakt, maar bijna vijftien jaar moet wachten op de echte opvolger? Dat overkwam mij bij de Amerikaanse bassist, componist en bandleider Todd Sickafoose en zijn eerste album 'Tiny Resistors' uit 2008. Dat album is een van mijn 'all time favorites' en daar is nu een prachtige opvolger op verschenen. Niet dat Todd in de tussenliggende jaren stil heeft gezeten, maar hij is daarin vooral actief geweest als componist van filmmuziek, producent en arrangeur van opera en bassist bij een keur van andere (jazz)musici met een rode draad van samenwerking met Ani DiFranco. Maar eindelijk is hij daar dan, de opvolger van 'Tiny Resistors': het album 'Bear Proof'. "A long-form chamber jazz hybrid" noemt hij het zelf. 62 minuten subtiele jazzy kamermuziek voor acht musici. Bedoeld om als één geheel uit te voeren. Zo hebben ze het stuk ook in de studio in één geheel opgenomen en die intensiteit hoor je eraan af. Er zitten een paar pareltjes tussen, zoals het langzame 'Magnetic north' met schitterend solo's van trompet, accordeon en gitaar en het heerlijke bluesy 'Boom bust startup ruin' dat eindigt in een gezamenlijke kakofonie op een stampend bluesritme dat langzaam uitdooft in heel subtiel bluesgetokkel op gitaar en piano. Todd Sickafoose op zijn best. Ik hoop dat we niet weer vijftien jaar hoeven te wachten.

Jaap Lampe

Bezetting:

Jenny Scheinman (viool), Adam Levy (gitaar), Erik Deutsch (piano), Ben Goldberg (klarinet), Kirk Knuffke (cornet), Rob Reich (accordeon), Allison Miller (drums), Todd Sickafoose (bas).

Luister hier naar Magnetic North:

<https://tinyurl.com/2kxv2k53>

LUCA SISERA ROOFER & KAMMERPHILHARMONIE GRAUBÜNDEN
Clazz NWOG Records

De titel van dit album, 'Clazz', heeft niets te maken met een stuk met dezelfde titel van de Zuid-Afrikaanse pianist/componist Surendran Reddy, vermeldt de hoes van dit nieuwe project van de Zwitserse bassist/componist Luca Sisera. Als Nederlander denk je onmiddellijk aan de groep Clazz, en in beide gevallen betreft het een woord waarin jazz en klassieke muziek in elkaar is geschoven. Sisera had al langer in zijn hoofd dat hij iets wilde doen met een (klassiek) orkest, maar de coronacrisis bood hem eindelijk de tijd om daar eens goed voor te gaan zitten. En in de Kammerphilharmonie Graubünden trof hij een sympathiek ensemble om het uit te voeren, samen met zijn eigen groep Roofer. Het resultaat, de vijfdelige suite die in zijn volledige zeventig minuten op deze cd staat, mag er zijn. Sisera laat zich kennen als een breed geïnformeerde componist, die zowel thuis is in jazz als in twintigste-eeuwse klassieke muziek en ook rock toelaat in de mix. Het openingsdeel, 'Rock away', opent met melodisch-ritmische frasen door het orkest die uit de pen van Frank Zappa hadden kunnen vloeien. Na de intro gaat Roofer los, met een bevlogen altsaxsolo van Louise Volkmann, die door het orkest met interrupties wordt gepuncteerd. Een ritmisch druk deel wordt gevolgd door een tempoloze passage, waarna orkest en band weer een stevige, popachtige melodie neerzetten. Het is indicatief voor de hele suite, die zich kenmerkt door veel afwisseling, tussen orkest en band, tussen de verschillende stilistische invalshoeken en tussen verstild en climactisch. Sisera weet daarbij alle denkbare clichés van de combinatie van een orkest en een jazzband behendig te omzeilen, en heeft in de Kammerphilharmonie Graubünden ook een orkest dat nergens housterig of ongemakkelijk klinkt. Gezamenlijk gaan ze eruit met een vette rhythm & blues-groove die Volkmann van een rauwe saxsolo voorziet. Het publiek veert daarna op om te laten horen dat ze intens hebben genoten. En gelukkig kunnen wij dat als cd-luisteraar nu ook. **Herman te Loo**

Bezetting:

Luca Sisera (compositie), Louise Volkmann (altsax), Yves Theiler (piano), Andreas Waelti (bas), Michael Stulz (drums) Dario Sisera (percussie), Kammerphilharmonie Graubünden olv Gaudens Bieri.

Beluister hier tracks van het album:

<https://nwogrecords.bandcamp.com/album/clazz-2>

VINCENT THEKAL – FABIAN FIORINI QUARTET
Monk's Mood
 Hypnote Records

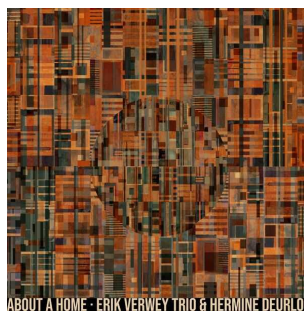

Dat België een vat vol jazz-verrassingen is wordt met dit album weer eens bewezen. Zowel Vincent Thekal als Fabian Fiorini behoren in België al jaren tot de gevestigde jazzorde. Fiorini is meer dan 25 jaar actief, zij het vooral in de hedendaagse muziek, de avantgarde en in interdisciplinaire kunstvormen. Sommigen zullen hem kennen van het ook hier populaire Belgische orkest Aka Moon. De Frans-Belgische saxofonist Vincent Thekal loopt ook al jaren mee maar is hier nóg onbekender. In feite zijn de begeleiders Thys en Pallemmaerts in Nederland grotere namen en zij laten horen dat ze tot de Europese top behoren. Wat Fiorini en Thekal bindt is hun beider liefde voor Thelonious Monk. Op hun nieuwe album 'Monk's Mood' staan zes van zijn composities. Op 'Friday the 13th' na zijn het zijn meest bekende nummers. Laat u niet op het verkeerde been zetten doordat in de thema's nauwelijks wordt afgeweken van de manier waarop Monk deze zelf het liefst hoorde. Na het thema is de benadering van Monks muziek door Thekal en Fiorini een wezenlijk andere. De uitwerkingen van die thema's zijn wel in de geest van Monk, maar zijn geen Monk. Zij geven hun eigen interpretatie van de muziek en het wezen van Monk. Thekals spel staat ver weg van de manier waarop Monks saxofonisten, onder wie Charlie Rouse, de muziek benaderden. Thekal heeft een meer gepolijste stijl waarbij de ruwe randjes van Monk zijn afgeslepen, met behoud van de intensiteit die bij Monk hoort. Fiorini gaat nog een stapje verder. Hij behoudt het minimum aan noten dat ook Monk kenmerkte, maar maakt net als Thekal die noten rond, en laat ze helder in de ruimte klinken. Zijn spel heeft een vrijheid, zelfs een losheid, die Monk nooit heeft gekend. Hij benadert de muziek door tegen de free jazz aan te spelen en die vrijheid in Monks keurslijf te persen. Zijn klassieke achtergrond, met name Ravel lijkt een inspiratiebron, piept daar bovendien nog af en toe doorheen. Het hoogtepunt is 'Little rootie tootie' waarbij hij in zijn vrije intro alle Monk-conventies overboord gooit en Thekal in een rhythm & blues-groove terecht komt. 'Monk's Mood' is een album waar ze zeer tevreden over kunnen zijn en waar veel andere Monk-liefhebbers blij van zullen worden. **Tom Beetz**

Bezetting:

Fabian Fiorini (piano),
 Vincent Thekal (tenorsax),
 Nic Thys (contrabas), Dré Pallemmaerts (drums).

ERIK VERWEY TRIO & HERMINE DEURLOO
About A Home
 Teles Music

Jazzmusici zijn er kien op met Hermine Deurloo te spelen. En terecht. Zij is als bespeelster van de chromatische mondharmonica onovertroffen. Op haar beurt weet Hermine altijd de juiste mensen te vinden om mee samen te werken. En zo ontstond de coöperatie met het Erik Verwey trio. De pianist Verwey en de mondharmonica-virtuoze namen elf stukken op die op het lijf van Hermine zijn geschreven. Het resultaat is de welluidende cd 'About A Home', waarop behalve Verwey drummer Daniël van Dalen en bassist Hendrik Müller te horen zijn.

De rode draad in de tracks noemt Verwey een muzikale vertelling over thuis zijn, weggaan en alles wat dat met zich meebrengt. "De muzikale portretten vormen samen een verhaal en kenmerken zich als sterk melodisch, ruimtelijk, lyrisch en dynamisch." Een rake typering. De zeer jazzy, filmische en opgewekte nummers zitten goed in elkaar en de bijzondere klank van het kleine instrument van Hermine komt volledig tot zijn recht. Verweij en zijn makkers spelen dienend. Hermine schittert met uitsluitend rake noten.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Erik Verwey (piano),
 Daniël van Dalen (drums),
 Hendrik Müller (bas),
 Hermine Deurloo (chromatische mondharmonica).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4n43khca>

ANDREAS TOFTEMARK
La Gare
April Records

ANDREAS TOFTEMARK QUARTET FEATURING GERARD PRESENCER

Andreas Toftemark laat in een begeleidend schrijven weten geïnspireerd te zijn door zowel Amerikaanse als Scandinavische ('Nordic') muziekstijlen. De tenorsaxofonist komt uit Denemarken maar bivakkeerde eveneens in New York, waar hij zowaar een paar jaar het hoofd boven water wist te houden. Hij studeerde daar ook. Al zullen de drie jaren waarin hij 'gewoon' op het Amsterdam Conservatorium zat, ook wel van pas zijn gekomen.

De dertiger behoort nu tot de muzikanten die op gezette tijden plaatjes maken en vervolgens als een razende aan de promotie gaan werken. Evenals Teus Nobel heeft hij een volle concertagenda. Eenieder die daar jaloers op is, mag zelf proberen ook zo aan de weg te timmeren. Daarna spreken we elkaar wel weer.

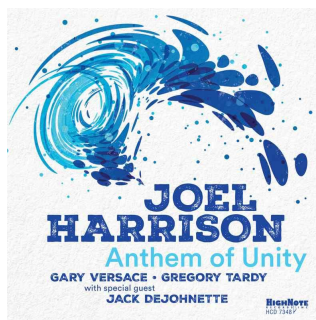
Om terug te komen op Amerikaanse en 'Noordse' muziek: Toftemark weet daartussen een mooi compromis te bereiken. De jazz van New York is gewoonlijk overrompend, indrukwekkend, 'in your face', met niet zelden razende tempi als topsport en ballads op de rand van zelfkwellend. In feite is de boodschap: 'Kijk mij eens.' De Noordse jazz is ascetisch en streeft naar de ultieme diepzinnigheid in de trant van 'eeuwig zingen de bossen'.

Het compromis is een soort neobop waarmee Toftemark cum suis je niet om de oren slaan. Ze kunnen met de deur in huis vallen maar doen dat meestal niet. Dit is dan ook een album voor de aandachtige luisteraar. De liefhebber die in de gaten heeft dat bloedmooie melodieën worden begeleid door markante baslijnen. Die hoort dat bas en drums zachtjes en transparant samenspelen.

Trompettist Gerard Presencer – geleend van de Danish Radio Big Band – is de bekendste muzikant van het stel, maar lijkt totaal niet de behoefte te hebben om ons in te peperen wat hij allemaal kan. Hij zoekt de mooie noten en blaast soms bijna fluweelzacht een partijtje mee. Zijn solo's komen geleidelijk op gang omdat zijn verhalen nou eenmaal een inleiding nodig hebben. Aan loos getetter doet hij niet.

De leider zwiert door het midden- en hoogste register met een moeiteloze timing en een warme toon. Type-rend voor de sfeer is 'Song for J'; een ingetogen gospel waarvan de pianist drie kwart voor zijn rekening neemt. Pas daarna vallen de blazers in. Kennelijk hadden ze besloten: dit klinkt mooi zo, we laten het hierbij. **Jeroen de Valk ----- bezetting----->**

JOEL HARRISON
Anthem Of Unity
HighNote Records

'Anthem Of Unity' is alweer de 25ste cd van de Amerikaanse gitarist Joel Harrison (66). Er staan maar acht nummers op, maar die zijn zeer de moeite waard. Joel schreef er zelf zes en ontfermde zich met zijn kwartet over Sonny Rollins' 'Doxy' en Bob Dylans 'The times they are A-changin''. Dat laatste stuk valt een beetje uit de toon in de verder - dankzij vette Hammond-orgelpartijen - van soul doordrenkte jazzstukken met een 'rockbite'. Harrison schuwt oversturing op de gitaar niet. Ook de blazer in het gezelschap, Gregory Tardy, mag graag stevig grooven. Een bas wordt niet gemist omdat Gary Versace diepe basnoten uit zijn B-3 orgel haalt. Het samenspel is hecht en organisch.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Joel Harrison (gitaar),
 Gary Versace (Hammondorgel, piano),
 Gregory Tardy (tenorsax, klarinet),
 Jack DeJohnette (drums).

Beluister 'Anthem Of Unity' hier:

<https://tinyurl.com/yrw4s8sa>

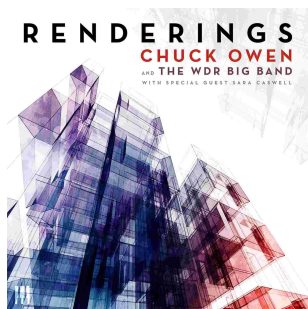
Bezetting Andreas Toftemark:

Gerard Presencer (trompet),
 Andreas Toftemark (tenorsax),
 Calle Brickman (piano),
 Matthias Petri (bas),
 Andreas Svendsen (drums).

Maak hier kennis met deze musici:

<https://tinyurl.com/y7pjpg5w>

WDR BIG BAND/CHUCK OWEN
Renderings
 Summit/MAMA

Wat is het verschil tussen het huidige Ajax en de WDR Big Band? Ajax heeft een hoop topspelers (nou ja...) die allemaal nieuw zijn in het team, waardoor het team geen team is. De WDR Big Band heeft alleen maar topspelers (zeker weten!) die al heel lang met elkaar spelen, waardoor de band een onvoorstelbaar hechte formatie is. Daar komt dan nog bij dat de dirigent/arrangeur/componist van dit album, Chuck Owen, ook een topper is. Hij heeft een duidelijk idee van wat hij wil en dat kunnen we van de trainer van Ajax niet zeggen.

Okay, het is een flauwe vergelijking, maar je moet iets als je onder woorden wil brengen hoe waanzinnig goed dit orkest, deze bandleider en deze cd 'Renderings' is. Alle arrangementen zijn gemaakt door Chuck Owen, drie nummers zijn ook van zijn hand. Twee daarvan had hij al eerder geschreven, het openingsnummer 'Knife's edge' heeft hij speciaal voor deze cd geschreven. Drie andere nummers zijn van bandleiden (Karolina Strassmayer, John Goldsby, Johan Hörlén) en dan zijn er nog twee nummers van anderen: 'This love of mine' van Sol Parker, beroemd geworden in de uitvoering van Frank Sinatra en 'Arabian nights' van Chick Corea.

De WDR Big Band, bandleider Chuck Owen en dit album 'Renderings' zijn waanzinnig goed!

De acht nummers op deze cd duren maar liefst 73 minuten en dat betekent dat er geen standaard, snelle, swingende deuntjes op staan. De meeste nummers duren tien minuten of meer en zijn een soort suites, waarin stijlen elkaar afwisselen. 'Arabian nights' is daarvan een mooi voorbeeld. Na een sferisch intro met een prachtige vioolsolo komen er bongo's bij, daarna een klein stukje marsachtige muziek en vervolgens een stukje latin. Ongeveer halverwege wordt het heel stevige rock met een bijpassende vette gitaarsolo, waarna we met de saxsolo van Johan Hörlén weer terugkeren naar meer een latin-feel en we eindigen met wederom rock, een mars en een mooi, heel snel gespeeld unisono riedeltje aan het eind.

De hele cd beschrijven is ondoenlijk, dus laat ik eindigen met wat leuke weetjes. Het nummer 'Canoe' (intro doet aan 'Satin doll' denken) van saxofonist Johan Hörlén is geschreven naar aanleiding van een bijna desastreus verlopen kanotochtje met zijn vrouw. 'Fall calls' van bassist John Goldsby is een nummer geïnspireerd door de vallende duisternis in de herfst. Maar Chuck Owen is vergeten er een bassolo in te schrijven. Of 'Mystery & beauty' van saxofonist Karolina Strassmayer begint en eindigt met de klanken van vibrerende, kristallen glazen. Tot slot: maar liefst vier Nederlanders geven acte de présence op 'Renderings', waarbij de soli van trompettist Ruud Breuls en drummer Hans Dekker meer dan oorstrelend zijn. Dat geldt overigens voor alle soli op deze plaat.

Gijs Orneé

Bezetting::

Johan Hörlén, Karolina Strassmayer, Gabor Bolla, Olivier Peters, Paul Heller, Jens Neufang (saxen), Wim Both, Andy Haderer, Rob Bruynen, Ruud Breuls (trompet), Ludwig Nuss, Raphael Klemm, Andy Hunter, Mattis Cederberg (trombone), Billy Test (piano, orgel), Philipp Brämswig (gitaar), John Goldsby (bas), Hans Dekker (drums), Sara Caswell (viool).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/5xcbf2z4>

JAZZ OP HET PODIUM

WOLFGANG MUTHSPIEL TRIO

Bezetting:

Wolfgang Muthspiel (gitaar),
Scott Colley (contrabas),
Brian Blade (drums).

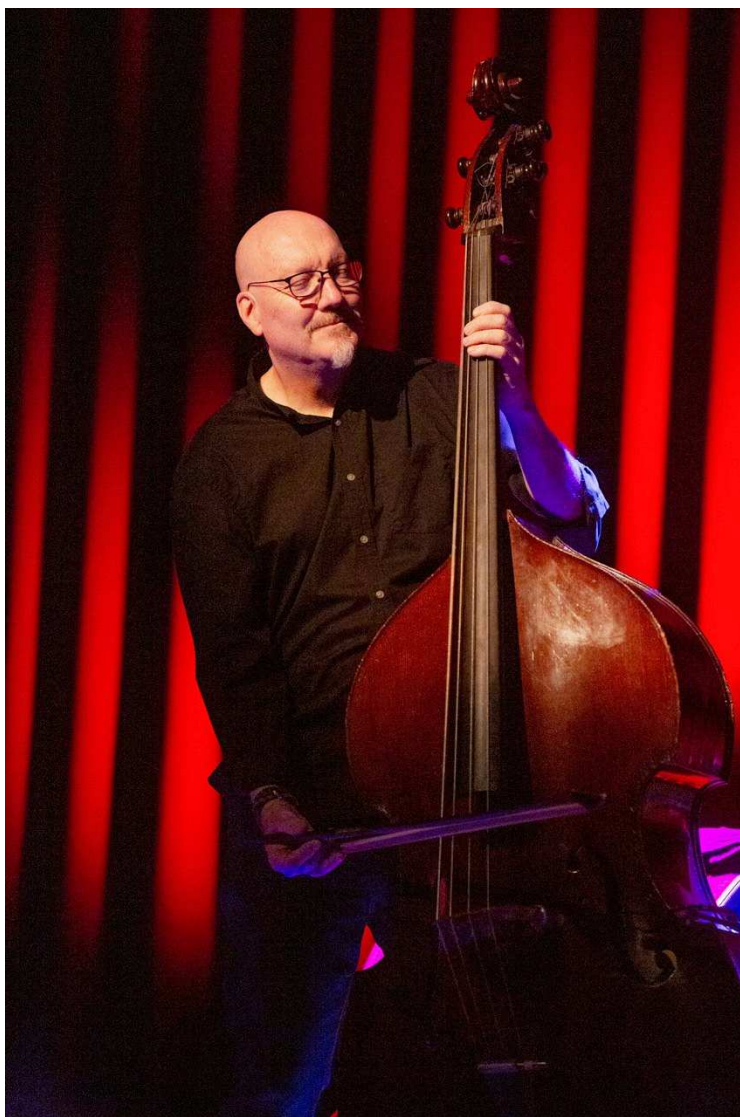
Datum en plaats:

20 oktober 2023,
LantarenVenster, Rotterdam.

In het universum van het trio Wolfgang Muthspiel, Scott Colley en Brian Blade vallen rust, ruimte en lyriek samen. Dit geweldige ensemble creëert verfijning in vorm en detail. In Rotterdam speelden zij werk van verschillende albums die ze opnamen voor ECM. Uitgelaten fans bewogen mee op de golven van contrastrijke muziek, gulzig verlangend naar de vele geheimen die ze daarin verborgen veronderstelden.

De Oostenrijkse gitarist en componist Wolfgang Muthspiel (1965), zoon van componist Kurt Muthspiel, deed al jong een klassieke vioolopleiding. Op vijftienjarige leeftijd ontdekte hij zijn liefde voor de gitaar. Zijn focus op eigen muziek en improvisatie bracht hem ertoe zich op jazz te concentreren. Na muziekstudies in Boston toerde hij twee jaar met vibrafonist Gary Burton, waardoor hij een reputatie opbouwde in de jazzscene. In de jaren negentig vestigde hij zich in New York, maakte een uitstapje naar de popmuziek en ondernam met zijn broer Christian Muthspiel het elektronische project 'Muthspiel/Muthspiel'. Vele samenwerkingen en projecten volgden. In 2002 vestigde hij zich in Wenen. Sinds 2013 heeft hij een contract bij platenmaatschappij ECM.

De samenwerking in dit trio is gebaseerd op een lange vriendschap. Muthspiel, Colley en Blade vinden elkaar in een vrije benadering van jazz, waarin zij de traditie hebben losgelaten en zich richten op zowel hun persoonlijke- als gezamenlijke ontwikkeling. Hun samenspel is fan-
[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Scott Colley. (Foto: Joke Schot)

Het trio Wolfgang Muthspiel, Scott Colley, Brian Blade brengt warmte, schoonheid en helderheid.

Wolfgang Muthspiel (links) en Scott Colley. (Foto: Joke Schot)

tasierijk en proactief. De drie streven bewust warmte, schoonheid en helderheid na, zo lijkt het.

Dit alles leidde tot een teder en indringend concert, dat een vloeiend geheel was. Als eerste klonk 'Cantus bradus', een stuk opgedragen aan pianist Brad Mehldau. Het begon met mild aangeslagen flamenco-akkoorden op een subtiel zingende Spaanse gitaar. Elementaire sequensen veranderden razendsnel van klank en kleur, afgewisseld met 'groovy licks'. De poëtische melodie van 'Angular blues' werd intrigerend ingeleid met een 'walking bass', waarna Muthspiel zich superieur toonde in fascinerende wisselingen tussen plectrumspel en 'fingerpicking'. Met dit zeer complete gitaarspel bewees hij andermaal zijn meester-

Wolfgang Muthspiel. (Foto: Joke Schot)

schap. Palmas flamencas in 'Dance of the elders' vormden een bruggetje naar 'Invocation', waarin Muthspiel overstapte naar de elektrische gitaar. Die klonk hier als een sitar in een Indiase raga. Het elektrische spel wekte een aha-erlebnis. Zo kon het ook! In het ingetogen 'Abacus' werd een mysterie onthuld. Volmaakt passagespel in 'Amelia' veranderde in een wervelstorm. Ondanks hoge tempi bleven de fluwelen klanken intact. In 'Strumming' klonk Americana als een lucide droom. Muthspiel liet zijn gitaar bewegen op de golven van de nacht, als een filosoof die zijn woorden liet bloeien.

Roland Huguenin

Het trio op het podium. Vlnr: Muthspiel, Colley en Blade. (Foto: Joke Schot)

Wolfgang Muthspiel. (Foto: Joke Schot)

Wolfgang Muthspiel, Scott Colley en Brian Blade vinden elkaar in een vrije benadering van jazz. Hun samenspel is fantasierijk en indringend.

Brian Blade. (Foto: Joke Schot).

LA TRAVIATA OPERA COMPACT

Bezetting (onder anderen):

Maartje Rammeloo (Violetta),
Denzil Delaere (Alfredo),
Marcel van Dieren (Germont)
+ Willem Suilen (piano),
Daniel Daemen,
Michiel van Dijk (sax, klarinet),
Marijn van Prooijen (bas),
Geert Roelofs (drums),
Rick Schoonbeek (dirigent).

Datum en plaats:

14 oktober 2023,
Sappi Papierfabriek,
Maastricht.

‘La Traviata’ van Giuseppe Verdi in een verrassend arrangement voor jazzensemble. Een feest van herkenning en tegelijkertijd inspirerend nieuw, zo luidde de aankondiging van een gewaagde versmelting van opera met jazz door het gezelschap Opera Compact. Dat Limburgse operagezelschap wil ‘verwonderen, vermaken en bevragen door middel van opera in direct contact met een breed publiek op bijzondere locaties’. Ook talentontwikkeling, educatie en cultuurparticipatie horen bij de doelstellingen.

Alhoewel ik al enkele malen een aankondiging van het evenement had gelezen, werd ik over de streep getrokken door de bijzondere ervaring van een bezoeker van de eerste voorstelling. De vijf voorstellingen in twee weekenden waren uiteindelijk geheel uitverkocht, maar ik wist nog net een van de laatste kaarten te bemachtigen. De bijzondere locatie was deze keer Sappi, een 175 jaar oude papierfabriek in Maastricht, bijna even oud als het uitgevoerde werk dus. Op de vierde verdieping van een leegstaand deel van het immense terrein was een bijzonder sfeervolle filmachtige setting gemaakt, waarin de tribunes in een carré waren opgesteld, als in een arena. Kort samengevat draait het in ‘La Traviata’ om Violetta. Zij is verliefd op Alfredo, maar door een dure belofte aan zijn vader, Giorgio Germont, is Violetta uiteindelijk gedoemd om een eenzame dood te sterven. Typisch voor ‘La Traviata’ is de samensmelting van volksmuziek en klassieke muziek met een dramatisch en theatraal verhaal. Is dat niet ook vaak bij jazz het geval? Het drama van de blues, de rauwheid van het leven vertaald in muziek?

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Verdi / van Prooijen LA TRAVIATA

#zelfbewust
#afgedankt

provincie limburg

Het affiche van de voorstelling van Opera Compact.

De voorstelling startte met een intro van het jazzcombo – Willem Suilen (piano), Daniel Daemen, Michiel van Dijk (saxofoon, klarinet), Marijn van Prooijen (contrabas) en Geert Roelofs (drums) – en meteen was de toon gezet. De twee blazers op afwisselend saxofoon en klarinet bijgestaan door drums, piano en bas verzorgden een stemmige achtergrond bij de opera. De jazzmuzici transformeerden de volksmuziek in een lichte blues, met respect voor het origineel. Onder de uitstekende regie van Sybrand van der Werf ontvouwde zich een verrassende voorstelling. De solisten waren van hoog niveau. Het koor, de Vocal Group Odeon, was niet bijster indrukwekkend, acteerde soms zelfs wat klungelig in de arena, maar voldeed in deze setting. Voor een purist, operaliefhebber en -kenner zal deze interpretatie van ‘La Traviata’ als vloeken in de kerk zijn, maar ik genoot uitermate van deze ‘gerelateerde’ voorstelling met een fraai jazzensemble. ‘Gerelateerd’ omdat Opera Compact bewust niet het origineel wilde vertolken maar op andere wijze opera gestalte wil geven. Ik heb wel een kanttekening bij enkele arrangementen van Marijn van Prooijen, met name bij de wat meer dramatische passages aan het einde van de opera ontbrak de aansluiting met het geheel iets.

Het versmelten van twee totaal verschillende muziekstijlen is een waagstuk. Toch trok deze vernieuwende vorm 350 bezoekers bij elk van de vijf voorstellingen. Dat waren er ruimschoots meer dan bij het gemiddeld jazzoptreden. ‘Chapeau’ dus voor Opera Compact voor deze ‘La Traviata’ met uitstekende jazzmuzikanten, geweldige solisten en een fraaie regie.

Ralf Jacobs

VARIA

Sluitstuk viering 25 jaar

Jazzzolder Mechelen op 2 december

Op 2 december sluit de Jazzzolder Mechelen de viering van het 25-jarig bestaan af met een evenement in de plaatselijke stadsschouwburg. Daar brengen Pat Donnez (verteller) en Tutu Puoane (zang) dan – samen met Ewout Pierreux (piano), Tim Finoulst (gitaar) en Carlo Nardoza (trompet) - de voorstelling 'Anything Goes' over tien jazz-zangeressen.

De Jazzzolder begon in 1998, op een leegstaande zolder van de Mechelse Refuge van Grimbergen. Lejo Vanhaelen en Rose-Marie Op de Heyde, inwonende huisbewaarders van het historische complex, vonden het zonde deze ruimte onbenut te laten en begonnen er bevriende jazzliefhebbers uit te nodigen. Aanvankelijk werden er platen gedraaid, maar al snel klonk er levende muziek en was de vzw Jazzzolder een feit. Elke tweede en vierde vrijdag van de maand klinkt er jazz. Honderden muzikanten bestegen de steile trap naar de zolder in de afgelopen 25 jaar, onder wie Frank Vaganée, Jef Neve, Robin Verheyen, Chris Joris en Tutu Puoane. Ook zette de Jazzzolder het Mechelse huiskamerfestival Jazzathome op poten. Als alles naar wens verloopt krijgt de Jazzzolder in het najaar van 2024 een nieuwe vaste stek in de kerk van Het Predikheren. Ook daar zal men onvermoeid werken aan de missie van de club: 'een ruim publiek warm maken voor jazz, en tegelijkertijd speelkansen bieden aan jonge bands en muzikanten'. Hoewel de Jazzzolder een club met weinig middelen is, kan de organisatie daarvoor wel beschikken over een groot team van vrijwilligers, een trouw publiek en de steun van het Cultuurcentrum Mechelen, de Stad Mechelen en Het Predikheren.

FESTIVALS NOVEMBER - DECEMBER

Eve Beuvs speelt tijdens het River Jazz Festival.
(Foto: Etienne Plumer)

RIVER JAZZ FESTIVAL

Senghor, Marni, Jazz Station, Brussel

23 november tot en met 9 december 2023

(<https://www.riverjazz.be/nl/>)

Met onder anderen: Trio Romain Pilon & Jeff Denson, Steven Delannoye Kwartet, Mikael Godée, **Eve Beuvs**, Lara Rosseel Kwintet, Gregory Privat Trio, Joris Posthumus Trio en Jazz Station Big Band met David Linx.

BETTER GET HIT

Hall of Fame, Paradox, Tilburg

25 november 2023

(<https://bettergethit.com/>)

Met onder anderen: BNNYHUNNA, Ntjam Rosie & SMANDEM, Peter Somuah en Gallowstreet.

JAZZ IN DE WINKEL

Diverse locaties, Zaandam

2 december 2023

(<https://jazzindewinkel.nl/>)

Met onder anderen: ZO! Gospel Choir, Maite Hontele & NJJO, Zuco 103, Jesse van Ruller, Reinier Baas en Junior Jazz Experience. Bonusconcert Gijs Levelt Spoken Quartet (3 december).

JAZZ EN ROUTE

In en om het Koninklijk Kwartier, Den Haag

15, 16 december 2023

(<https://jazzenroute.com/>)

Met onder anderen: uitreiking Jerry van Rooyen Award met Peter Beets ft Gregory Hutchinson (15 december), de artiesten die op 16 december optreden waren bij het afsluiten van deze Jazzflits nog niet gepubliceerd.

STRANGER THAN PARANOIA

Paradox, Tilburg

24 december 2023

Met: Duo Stevko Busch & Paul van Kemenade en het New Rotterdam Jazz Orchestra (20-jarig bestaan).

VARIA

Eva Luna Kordas en Basso Chan.
(Foto: PJPJ)

Moon Quintet in Voorschoten

Bij het podium voor jonge jazzprofessionals in Voorschoten (PJPJ) trad op 14 oktober het Moon Quintet op, met **Eva Luna Kordas** (zang), Elmar Suijker (gitaar), Luca Pedana (drums), **Basso Chan** (contrabas) en Jeonghyun Choi (piano). De bandleiden kennen elkaar van het Haagse conservatorium, maar speelden nooit eerder samen voor publiek. Ze brachten afwisselend eigen composities en 'standards', innemend gepresenteerd door Eva Luna Kordas. Het eerstvolgende PJPJ-concert is op 4 november. Dan treedt het kwintet op van vibrafonist Marco Ullstein, met Emiliano Roca (gitaar), Pietro Mirabassi (tenorsax), Francesco Parsi (drums) en Arjun Ramdas (contrabas). Bij PJPJ kunnen studenten van het Haagse conservatorium podium- en presentatie-ervaring opdoen.

Expositie jazzfoto's in Dordrecht

Tot eind december exposeert Olga Beumer haar jazzfoto's in Muziekpodium DJS in Dordrecht. Beumer fotografeert sinds vijf jaar jazzconcerten. Ze was vanaf 2018 aanwezig op meerdere festivals zoals het North Sea Jazz Festival en Jazz Middelheim in Antwerpen. De expositie 'Jazzfotografie 2018 - 2023' is te zien tijdens de openingstijden van het podium.

Meer info:

<https://tinyurl.com/mrh3m3tr>

OVERLEDEN

Carla Bley was in 2010 nog in ons land. Onze fotograaf Joke Schot maakte deze foto van haar en haar man Steve Swallow in de kleedkamer van LantarenVenster, Rotterdam.

Carla Bley, 17 oktober 2023 (87)

Amerikaanse pianist, arrangeur, componist en bandleider. Geboren als Carla Borg, werd het Bley na een huwelijk met pianist Paul Bley. Werkte dan samen met haar tweede echtgenoot, trompettist-componist Mike Mantler, daarna met haar derde, bassist Steve Swallow. Werkte zowel in duo-verband als met middelgrote bezettingen met onder anderen Charlie Haden, Don Cherry, Enrico Rava, Gato Barbieri, Roswell Rudd en John McLaughlin. Haar muziek varieerde tussen luidruchtigheid en verstillings, met zijwegen vol plagerijtjes en parodieën. Bley was een vooraanstaande figuur in de free jazz van de jaren zestig. In 1971 verscheen haar jazzopera 'Escalator Over The Hill' als een driedubbelelpee. Bley's composities werden uitgevoerd door onder anderen Gary Burton, Jimmy Giuffrè, George Russell, Art Farmer, Rober Wyatt, John Scofield en Paul Bley. Om meer zeggenschap over haar muziek te krijgen, zette ze in 1972 met haar toenmalige man Mike Mantler een eigen platenlabel op: Watt Records. Carla Bley trad verscheidene keren in ons land op; een hoogtepunt was eind jaren tachtig haar interpretatie van Monks 'Misterioso' op het dakterras van het Congresgebouw in Den Haag. (een andere uitvoering daarvan is vastgelegd op een dubbel-lp van Monk-composities door diverse ensembles: 'That's The Way I Feel Now', A&M AMLM 66600). Carla Bley maakte tussen 1966 en 2019 bijna dertig albums. De laatste twee voor ECM met haar vaste trio met Steve Swallow op bas en Andy Sheppard op saxofoon. Haar laatste album verscheen in 2020 en was getiteld 'Life Goes On'. Bley overleed aan de gevolgen van kanker. (jjm)

VARIA

Festival Transition 2024 heeft speciale kinderochtend

Onder de noemer Transition Kids presenteert TivoliVredenburg in Utrecht op zondag 10 maart een ochtendprogramma met jazz voor de hele familie. Het vindt de dag na het 'grote' festival Transition plaats. Om te beginnen treden twee trio's op: Kika Sprangers (saxofoon), Anna Serierse (vocals) & Gijs Idema (gitaar) en Han Bennink (drums), Guus Janssen (piano) & Ernst Glerum (bas). De ochtend wordt afgesloten met de achtkoppige band Bayou Bayou, de 'groovy' band van pianist Jetse de Jong.

Nationaal Grammofoonmuseum op nieuwe locatie in Nieuwleusen

Sinds begin oktober is in Nieuwleusen officieel het Nationaal Grammofoonmuseum geopend. Het museum wil zich profileren als het toonaangevende museum voor fonografen, grammofoons en een groot aantal andere opname- en weergave-apparatuur. Oprichter Jelle Bos bouwde de collectie in ongeveer een halve eeuw tijd op. Het museum bestaat al sinds mei 2005 als 'Het Grammofoonmuseum'. Het nieuwe pand is dit jaar betrokken. Het museum is thans gevestigd in het Olde Gemientehuis in Nieuwleusen (Overijssel) en heeft zichzelf opgewaardeerd tot 'Nationaal Grammofoonmuseum'.

Bekijk het museum hier:

<https://tinyurl.com/242bdx42>

Video's showcases inJazz 2023 te bekijken op internet

Voor de vierde keer op rij werden afgelopen juni tijdens het evenement inJazz (Rotterdam) alle showcase-optredens op video vastgelegd. Op een speciaal platform op internet zijn ze nu allemaal te bekijken. Bekijk hier de video's van onder anderen Alba Careta Group, AVA Trio, Felix Schlarman's Tree House, Loek van den Berg Quintet, Martin Fondse 'Faces of Water 2: Forces of Water' en het Peter Willems Trio:

<https://tinyurl.com/2s4jkwvw>

Trompet speelt hoofdrol in programma Transition 2024

De trompet speelt een hoofdrol in het programma van het festival Transition 2024. Zo komen onder anderen Avishai Cohen en Matthew Halsall naar TivoliVredenburg, Utrecht. Uit Nederland en België zijn uitgenodigd: de formatie John Ghost, tromboniste Nabou Claerhout komt met haar Trombone Ensemble, Marika van Dijk met het Amsterdam Art Orchestra, haar nieuwe bigband, met onder anderen saxofoniste Tineke Postma, en verder speelt Deon van bassist Dion Nijland een thuiswedstrijd. Saxofonist Chris Cheek treedt op met bassist Mark Haanstra, drummer Jamie Peet en pianist Rembrandt Frerichs. Andere namen uit het programma zijn pianist Bobo Stenson, Myra Melford met haar nieuwe Lux Quartet en vibrafoniste Sasha Berliner. Het festival is op 9 maart 2024.

Meer info: <https://transitionfestival.nl/>

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

James Brandon Lewis in 2015 in Belgrado. (Foto: Joke Schot)

Jazz tijdens het festival November Music 2023

Tijdens het festival November Music 2023 - van 1 tot en met 12 november in Den Bosch - treedt een aantal musici op die te scharen is onder het kopje jazz. Vanaf het verschijnen van deze Jazzflits kunt u nog een aantal van hen beluisteren. Saxofonist **James Brandon Lewis** geeft op 9 november een soloconcert. Dezelfde avond treedt producer Jameszoo op. Zijn 'computer jazz' voert hij ditmaal uit met het klassieke ensemble Asko|Schönberg. Sungazer, de band van bassist Adam Neely, geeft 10 november een concert. De volgende dag staan projecten van saxofoniste Kika Sprangers en saxofonist Ben van Gelder op het programma. Kika Sprangers ontving een compositieopdracht van November Music. Ze voert deze uit met haar eigen Large Ensemble en harpist Remy van Kesteren als gast. Ben van Gelder brengt zijn project Manifold met een zevenkoppige internationale groep met onder anderen organist Kit Downes, drummer Antoine Pierre en bassiste-zangeres Fuensanta. Verder komt saxofonist Donny McCaslin op 11 november met zijn groep naar Den Bosch.

Meer info: <https://www.novembermusic.net/>

Peter Beets op VS-tournee met Django Reinhardt All Stars

Pianist Peter Beets maakt in november een Noord-Amerikaanse tournee met de Django Reinhardt All Stars (met onder anderen Dorado (viool), Samson en Amati (gitaar) Schmitt). Ze spelen in Toronto (10 november), Montreal (11 november) en Boston (12 november). Daarna volgen van 14 tot en met 20 november twee shows per avond in jazzclub Birdland in New York met diverse gastsolisten, onder wie trompettist Randy Brecker, saxofonist Houston Person, zangeres Madeleine Peroux en klarinettist Ken Peplowski. De tournee eindigt op 27 november in het auditorium van Waverly Heights in Philadelphia. Na terugkomst gaat Peter Beets in december op tournee om zijn nieuwe album 'Tchaikovsky, Rachmaninov And All that Jazz!' te promoten. Het Peter Beets Trio start in Austerlitz en eindigt in Den Bosch. Ook worden Den Haag (festival Jazz en Route), Amsterdam (Bimhuis), Utrecht (Tivoli), Rotterdam (Lantarenvenster) en Dordrecht (Jazz Sociëteit) aangedaan. Naast Beets staan Greg Hutchinson (drums) en Frans van Geest (bas) op het podium. 'Tchaikovsky, Rachmaninov And All that Jazz!' werd het afgelopen voorjaar in New York opgenomen.

Meer info: <https://peterbeets.nl/>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

ANTHONY ORTEGA

DEEL 2

De Amerikaanse saxofonist Anthony Ortega was volgens de Canadese discograaf Tom Lord betrokken bij 122 opnamesessies tussen 1947 en 2005. Hij speelde bij honderden musici, van Steve Allen, Tony Bennett, Nat King Cole, Elvis Presley, Frank Sinatra tot Frank Zappa. In Jazzflits volgen we in twee delen de muzikale reisroute van Anthony Ortega. We vertrokken in Jazzflits 405 en kwamen daar tot eind jaren vijftig. Hier vervolgen we onze weg in 1960.

Van 1960 tot 1964 werkt Anthony Ortega freelance en met zijn vrouw de pianiste-vibrafoniste Mona Orbeck aan Lake Tahoe, Sierra Nevada. In de South Shore Room speelt Ortega in de bigband van zanger Leighton Noble (1912-1994). Op 23 en 26 februari 1960 trok Jackie Cain met de Roy Kral Group naar Los Angeles voor hun eerste Columbia-plaat: 'Sweet And Low Down' (componist George Gershwin vertolkte her nummer op 6 juli 1926 voor een Columbia-pianorol).

Ortega was erbij op altsax en fluit, ook gitarist Barney Kessel en vibrafonist Larry Bunker waren van de partij. Is het een leugentje om bestwil? Op de hoes van orgelist Luis Rivera's 'Filet Of Soul' (december 1960-januari 1961, Imperial LP 9139) is vermeld dat hij tweeënhalve jaar toerde met Billie Holiday. Is er dan nooit een bootleg verschenen van Holiday met Rivera? Op die plaat met Ortega staat 'Mona's groove' van Mona Orbeck en 'Filet of soul' als Ortega's compositie.

Op 16 juni 1960 is Ortega in het orkest van Mr. Latin René Bloch voor 'Let's Dance The Mambo' (Blue Moon 872).

Vrijdag 20 september 1963 is een memorabele dag. Tijdens het zesde Monterey Jazzfestival stond het Miles Davis Quintet op het podium met George Coleman (tenorsax), Herbie Hancock (piano), Ron Carter (bas) en Tony Williams (drums). In 2007 werden enkele nummers op plaat uitgebracht. Tijdens dat driedaags festival fungeerde drie dagen lang Gerald Wilson and the All Star Festival Orchestra als huisorkest.

Beluister hier een stuk van de plaat:
<https://tinyurl.com/yckwze5t>

Op 16 juni 1960 is Ortega in het orkest van Mr. Latin René Bloch voor 'Let's Dance The Mambo' (Blue Moon 872).

Vrijdag 20 september 1963 is een memorabele dag. Tijdens het zesde Monterey Jazzfestival stond het Miles Davis Quintet op het podium met George Coleman (tenorsax), Herbie Hancock (piano), Ron Carter (bas) en Tony Williams (drums). In 2007 werden enkele nummers op plaat uitgebracht. Tijdens dat driedaags festival fungeerde drie dagen lang Gerald Wilson and the All Star Festival Orchestra als huisorkest.
 vervolg in de rechterkolom...

Anthony Ortega...

earth dance

featuring Art Farmer, Dick Hafer, Ed Thigpen
 Bobby Timmons, Ray Starling, Jimmy Cleveland, Earl May, Abdul A. Malik

with Orchestras Arranged and Conducted by Dick Jacobs, Nab Pierce and Robert Zieff

Anthony Ortega op de hoes van het album 'Earth Dance'.

De stars waren Carmell Jones, Harold Land, Teddy Edwards, Joe Pass, Jack Wilson en Tony Ortega. Ortega is niet vermeld in het programmaboekje. Was hij in laatste instantie toegevoegd? Is Ortega vermeld in een concertbespreking?

Op 20 februari 1965 werd muziek van Quincy Jones opgenomen voor de film 'The Pawnbroker'. Ortega speelt sopraansax, Toots Thielemans harmonica (Verve 531233). Ook in 1965 is Ortega van de partij op twee platen van Gerald Wilson: 'On Stage' (10 maart, Pacific Jazz PJ 88) en 'Feelin' Kinda Blue' (30 november en 2 december, Pacific Jazz 10099).

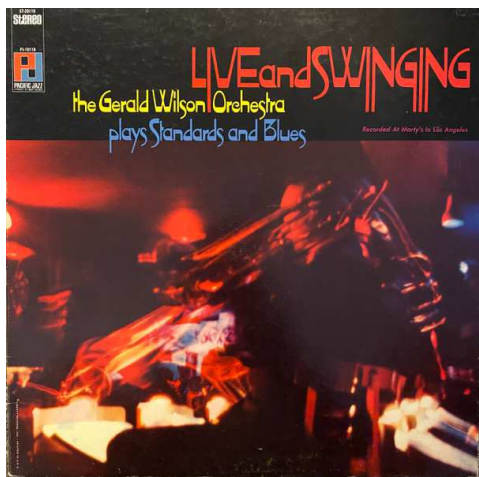
Voorjaar 1966: Ortega speelt in de bigband van pianist Joe Castro (1927-2009). Collega's waren Conte Candoli, Frank Rosolino, Teddy Edwards en Howard Roberts. 'Joe Castro - Lush Life: A Musical Journey' bevat de 'Clover Sessions' met Anthony Ortega (www.sunmysiderecords.com). Het is een zes cd-box. In de zomer van 1966 is Ortega bij Gerald Wilson voor 'The Golden Sword - Torero Impressions In Jazz', gespeeld met Mexico in het achterhoofd (Pacific PJ 10111).

Op 26 en 27 juli 1966 wordt in Hollywood met muzikaal directeur Joe Masters 'The Jazz Mass' opgenomen, van Kyrie tot Agnus Dei, met Ortega (altsax), Gary Barone (tenorsax), Harold Land (tenorsax), Mike Wofford (piano) (CBS 62987).

In 1975 stichtte Werner Uehlinger het Zwitserse Hat Hut Records (het wordt momenteel gedistribueerd in België door Out here Music in Brussel). Dat label publiceert in 1990 Ortega's 'New Dance!' met bassist Chuck Domanico (Revelation 3 van 15 oktober 1966) en 'Permutations' met Bobby West (bas) en Bill Goodwin (drums) (Revelation 7 van 14 januari 1967) op één cd. 'The shadow of your smile' is een duo-meesterwerkje dat tien minuten duurt. De opnamen komen van Revelation's Mt. Washington Studio in Los Angeles (Hat Art CD 6065).

Beluister 'The shadow of your smile' hier:
<https://tinyurl.com/3aauh2tf>

vervolg op de volgende pagina linksboven...

'Live And Swinging' van Gerald Wilson.

Ortega is present voor 'Live And Swinging' van Gerald Wilson in Marty's-On-The-Hill in Los Angeles (31 maart, 1 en 2 april 1967, Pacific Jazz 20118). Ook in de Liberty Studios voor Wilson's 'Everywhere' (4 december 1967 en 2 januari 1968), met vibrafonist Bobby Hutcherson en gitarist Joe Pass (Pacific Jazz 20132).

Op 12 augustus 1967 is Ortega in de Hollywood Bowl, Los Angeles. Met wie speelde hij mee: met Dizzy Gillespie, Lalo Schiffrin of Gerald Wilson?

Eind november 1967 is Ortega één van de vijftig muzikanten die met zangeres Carmen McRae op 'Portrait Of Carmen' (Atlantic 8165) is te horen.

In **1968** is Ortega in de Liberty Studios met pianist Joe Sample (1939-2014) voor de funkjazzplaat 'Revolution' van gitarist Wilbert Longmire (1940-2018), met Wilton Felder (tenorsax) (World Pacific 20161). ('Revolution' was in 1968 een Lennon en McCartney-protestlied tegen de Vietnamoorlog.)

Ortega in 'These foolish things':

<https://tinyurl.com/5xrt5wn>

Op 19 april 1968 speelt Ortega fluit en sopraansax tijdens de West Coast-première van Miles Davis met het orkest van Gil Evans. Plaats van handeling is het Greek Theatre in Berkeley. Ook Tommy Vig was erbij. Vig kreeg daar de uitzonderlijke kans om marimba te spelen naast Miles Davis. Zijn daar opnamen van uitgebracht, op Columbia of bootleg? In juni 1968 is Ortega in Burbank voor Elvis Presley's NBC-TV Special (RCA LPM 4088). Hij werd uitgenodigd om in 1972 te toeren met Elvis. Maar vader Anthony gaf de voorkeur aan het bijwonen van de diploma-uitreiking aan zijn zoon Anthony Ortega Jr., nu tandarts in Inglewood.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Zomer 1968: opnamen met orkest van Gerald Wilson, 'California Soul' (Pacific Jazz 20135).

Op 9 september 1968: Ortega speelt tenorsax op vier nummers voor Blue Mitchell, 'Collision In Black', Ernie Watts speelt fluit (Blue Note 84300).

In 1968 en **1969** is Ortega in de studio met orgelist Richard Groove Holmes: eerst voor 'Welcome Home' (Pacific Jazz 20147), dan voor 'Workin' On A Groovy Thing' (Pacific Jazz 20153).

Op 3 en 4 maart 1969 vertolkt violist Jean-Luc Ponty's Experience 'Electric Connection', met de Gerald Wilson Big Band. Ortega op fluit, Bud Shank op altsax, Wilbert Longmire was de gitarist (Pacific Jazz 20156).

Van 26 tot 29 mei 1969 is Ortega een enkele keer in de studio met de bigband van Gerald Wilson voor 'Things Ain't What They Used To Be' met Ella Fitzgerald (Reprise RS 6432). Begin juni 1969: steeds in Hollywood: Gerald Wilson, 'Eternal Equinox' (Pacific Jazz 20160).

Van 23 oktober tot 10 november 1956 duurde in Hongarije de opstand tegen het onderdrukkend stalinistisch regime. Met opschriften als 'Russen naar Rusland'. Een Hongaarse vluchtelingencrisis was het gevolg. Velen kwamen terecht in België (7.000) en Nederland. Goed opgeleide Hongaren kozen de vlucht vooruit. Zo ook Tommy Vig die op 18 oktober 1956 naar New York vlucht. Op 26 november 1956 verliet gitarist Gabor Szabo zijn land voor Boston. Vig kwam in 2006 opnieuw in zijn geboortestad Boedapest wonen. Componist-vibrafonist Tommy Vig verhuisde in 1970 van Las Vegas naar Los Angeles. In 1971 nam hij in Hollywood een 'private pressing' op met Bob Cooper, Buddy Childers, Joe Porcaro, Frank Rosolino, Bill Perkins en Ortega met als titel 'Just For The Record ...'. Die speelden gratis voor Vig. Er werden slechts honderd elpees van geperst. Tommy Vig deelde die uit aan vrienden en kennissen.

In **1971** is Ortega op tournee in Japan met orkest van Percy Faith. Op 4 oktober van dat jaar staat Ortega in Burbank paraat voor de filmmuziek van 'Dirty Harry', componist is Lalo Schiffrin, Clint Eastwood speelt de hoofdrol in de film.

In **1972** is Ortega bij Frank Zappa and The Mothers. Op 13 april is hij in de Paramount Recording Studios in Los Angeles. Ortega blaast twee nummers mee op het album 'The Grand Wazoo' ('For Calvin' en 'The grand wazoo'). In de lente van 1972 speelt Ortega baritonsax op Zappa's 'Joe's Damage'-album. In 2022 werd 'Waka/Wazoo' uitgebracht met 1972-opnamen, overschotjes en bewerkingen, Ortega is er ook bij. Ortega ging niet op tournee met Zappa.

Luister hier naar het nummer 'The grand wazoo':

<https://tinyurl.com/ms455m3a>

Vroeg in 1972 speelde Ortega bij de Hongaarse gitarist Gabor Szabo (1936-1982). 'Gabor Szabo Live' is deels met Charles Lloyd in de Troubadour, Hollywood (Blue Thumb 6014).

Begin 1974 is Ortega in een Gabor Szabo Quintet met pianist George Cables (°1944).

25 september **1973**: Anthony Ortega Quartet, album 'A Delanto', met zijn vrouw pianiste Mona Orbeck. Waarop zes Ortega-composities (Jazz Chronicles Workshop 402).

In augustus **1975** sprak de blinde Franse trompettist-componist Maurice Gourgues in Los Angeles met Ortega. Zijn verslag verscheen in het Franse Jazz Magazine, nummer 304, februari 1982.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1978** spelen collega's van trompettist Maynard Ferguson de muziek voor de film 'Uncle Joe Shannon'. Ortega speelt tenorsax (United Artists).

Eind maart 1978 wordt 'Gypsies' van pianist Lalo Schiffrin opgenomen.

10 april 1978: Anthony Ortega, 'Rain Dance', acht nummers in Los Angeles. Hij speelt basklarinet, tenorsax, altsax, fluit en Mona speelt vibrafoon (Discovery 788).

7 juli **1980**: Mike Wofford Quartet, 'Plays Jerome Kern - Volume 2'. Met daarop 'All through the day', blijkbaar de laatste song geschreven door Jerome Kern (Discovery 816).

1980: 'Gloria' - film John Cassavetes - Ortega soleert, Tommy Tedesco is de gitarist.

In **1982** werkt Ortega mee aan de film 'I, The Jury'. In 1965 deed hij dat al in de televisie-special 'The Julie Andrews Show'.

29 november en 6 december 1982: Gerald Wilson, 'Jessica', met de Bulgaarse pianist Milcho Leviev (°1937) (Trend 531-537).

29 en 30 november **1984**: Gerald Wilson, 'Calafia', met Red Callender (tuba) (Trend 537).

In april **1991**: optreden in het U.S. Grant Hotel in San Diego, ook in de club All That Jazz in Rancho Bernardo.

Het was zijn eerste terugkeer sinds 1953. Op 23 juni 1991 vertrok Ortega naar Frankrijk, ter promotie van zijn album 'New Dance!' op Hat Hut. Bij Selmer in Parijs mocht hij een saxofoon uitkiezen. Op 26 juni speelt hij op jazzfestival in Rouen, op 29 juni in Sorgues. In juli 1991 is een Ortega Quartet tijdens het festival Jazz à Vienne.

31 maart **1992**: Anthony Ortega & Thierry Bruneau, 'Seven Standards And A Blues', in Châtillon, in de buurt van Parijs (Serene 05).

6 april 1992: Anthony Ortega, 'On Evidence', met Didier Levallet (bas), originele stukken van het echtpaar Ortega, Studio Piccolo, Parijs (Evidence 213).

8 juli **1994**: Anthony Ortega, 'Neuf 9', weer met Levallet, Studio Damiens, Parijs (Evidence 620).

In augustus **1997** is Ortega in de Liemert Studios, Los Angeles, als leider voor zijn California Collective met Kent Glenn (piano), Mark Proctor (bas) en Harold Mason (drums) (Tensor Music EJCD 903).

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Anthony Ortega op latere leeftijd. (Foto: Kathy Herrington)

9 juli **2000**: Anthony Ortega Trio, 'Scattered Clouds' met Mike Wofford (piano) en Joe LaBarbera (drums), Foxfire Recording, Van Nuys, CA (Hatology 555).

15 maart **2001**: Anthony Ortega Quartet, 'Bonjour', live in Avignon, Festival de Sorgues (Harmonia Mundi AJMI 01).

Het Los Angeles Jazz Institute organiseerde een festival in het Four Points Sheraton Hotel op de luchthaven van Los Angeles. Op 29 september **2005** stond het Anthony Ortega-Bill Trujillo Quintet op het podium. Twee uur later is Ortega panellid met de Legends of the West waarbij Herb Geller, Frank Morgan, William Claxton, Gene Norman. Op 2 oktober gaat Concert 16 door. Het is een West Coast Alto Summit met Herb Geller, Anthony Ortega, Bud Shank. Ortega kwam als vervanger voor Lennie Niehaus. Begeleiders waren Bill Mays, Putter Smith en Joe LaBarbera.

Sinds **2011** leidde Ortega op zondag de jamsessies in Mr. Peabody's in Encinitas waar zijn gezin sinds 1975 woonde. Zijn laatste optreden daar was op 21 augustus 2022.

Bekijk hier het optreden van Anthony Ortega in Mr. Peabody's in Encinitas op 3 juli 2022:

<https://tinyurl.com/2sb3csu2>

Anthony Ortega overleed op 30 oktober **2022** op 94-jarige leeftijd in het Scripps Hospital in Encinitas, dichtbij de Mexicaanse grens. Hij was er de week voordien opgenomen wegens longontsteking. Hij had ook gezorgd voor de opvoeding van zijn vier kinderen: Anthony Jr., Kathy, Lisa en Kim Ortega. Anthony Ortega werd gecremeerd. De urn staat thuis bij Mona. (Hoewel hij overleed in San Diego leefde sitarbespeler Ravi Shankar (1920-2012) de laatste jaren van zijn leven ook in Encinitas. Zijn dochter Norah Jones (°1979) heeft een even grote naam bekendheid, zo niet nog groter.)

Erik Carrette

[lees ook de annex op de volgende pagina links](#)

Annex Anthony Ortega

Paul Alan Westby van de Los Angeles Public Library bezorgde extra informatie voor deze bijdrage. Bassist Mark Dresser bracht ons in contact met Ortega's dochter Kathy Herington. Waarvoor dank.

Marc Myers publiceerde in zijn JazzWax van januari 2012 een interview met Anthony Ortega. Een hoogst interessant artikel met uitzonderlijke foto's. Lezen aanbevolen:

<https://tinyurl.com/5n933jux> (deel 1)

Voor deze bijdrage over Anthony Ortega beluisterde ik de volgende fysieke cd's:
 Anthony Ortega, 'New Dance!', (Hat Art CD 6065), 1966-1967
 Anthony Ortega, 'On Evidence' (EVCD 213), 6 april 1992
 Anthony Ortega Quartet, 'Bonjour' (AJM 01), 15 maart 2001
 Anthony Ortega, 'Afternoon In Paris' (Hatology 643), 1966, 2002, 2005 (opnamen in Californië!)

Bij het maken van de Ortega-discografie was de volgende website een grote hulp: <https://tinyurl.com/yeev33k>.

Filmograaf **David Meeker** - geboren in Londen op 22 december 1935, dit jaar overleden op 24 mei - publiceerde twee standaardwerken over jazz- en bluesmuzikanten in de film: 'Jazz In The Movies 1917-1977', uitgebracht in 1977 en 1981 en 'Jazz On The Screen', een jazz- en bluesfilmografie, uitgebracht in 2017. Ik noteerde enkele films waarbij Anthony Ortega meewerkte aan de muziek:

1958-1959, 'Shadows', componist Charles Mingus;
 1964, 'The Pawnbroker', componist Quincy Jones;
 1969, 'Change Of Habit', ster is Elvis Presley;
 1971, 'Plaza Suite', componist Maurice Jarre (1924-2009), denk aan Plaza Hotel, Manhattan;
 1977, 'An Unmarried Woman', componist Bill Conti;
 1978, 'Uncle Joe Shannon', componist Maynard Ferguson;
 1979, 'Boulevard Nights', componist Lalo Schifrin;
 1980, 'Gloria', componist Bill Conti;
 1983, 'Bad Boys';
 1985, 'Randis Jazz'. **(EC)**

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD

Dick de Graaf. (Foto: Marcel Schikhof)

Jos Machtel. (Foto: Marcel Schikhof)

Pascal Vermeer. (Foto: Marcel Schikhof)

Zaterdag 28 oktober was het Dick de Graaf Quartet te gast bij Hot House in Leiden (Dick de Graaf, tenorsax, sopraansax en composities; Barry Green, piano; Jos Machtel, contrabas en Pascal Vermeer, drums). **Marcel Schikhof** maakte de bovenstaande foto's van het concert.

JAZZWEEK TOP DRIE

30 oktober 2023

1 Brandon Sanders

Compton's Finest
(Savant)

2 Eddie Henderson

Witness To History
(Smoke Sessions)

3 Richard Baratta

Off The Charts
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 november 2023

Mike Flynn, Jazzwise,
Dick Hovenga, Written in Music:

CORTO.ALTO

Bad With Names (New Soil)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

SNEAKY JESUS

For Chaching Taphed (Shapes of Rhythm)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

VILHELM BROMANDER

In This Forever Unfolding Moment (Thanatosis Production)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

TUNA ÖTENEL, KUDRET ÖZTOPRAK

Jazz Semai (EMI)

Nuno Catarino, jazz.pt:

RODRIGO BRANDÃO

Outros Estado (Comets Coming Recordings)

Henning Bolte, freelance,

Madli-Liis Parts, Muusika:

SYLVIE COURVOISIER

Chimaera (Intakt Records)

Sebastian Scotney, LondonJazz News (UK):

TORI FREESTONE AND ALCYONA MICK

Make One Little Room an Everywhere (Eigen Beheer)

Patrik Sandberg, Jazz:

TONBRUKET

Light Wood Dark Strings (Smuggler Music)

Cim Meyer, Jazz Special:

MARIUS NESET & NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA

Summer Dance (ACT)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

ANDRÉ ROLIGHETEN

Marbles (Odin Records)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

LEILA MARTIAL – VALENTIN CECCALDI

Le Jardin Des Délices (BMC Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

RYMDEN

Valleys & Mountains (Jazzland)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

FEDERICA MICHISANTI QUARTET

Afternoons (Parco della Musica Records)

Yves Tassin, JazzMania:

MIKAEL GODÉE & EVE BEUVENS QUARTET

Ingen Fara (Igloo)

Jos Demol, jazzhalo.be:

CÉCILE BROCHÉ

3D@Paris (discus music)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

LUCAS NIGGLI'S SOUND OF SERENDIPITY

Play! (Intakt Records)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

MATISS ČUDARS TRIO

Take Your Time (Jersika Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

STEPHAN-MAX WIRTH EXPERIENCE

Printemps Fatal (Bos.Rec.)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

WEATHER REPORT

Live in Berlin 1971 (GAD Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.